

ВІРУЮ

Слово про Пасху

Звідки все почалося? Є в нас дивовижна, таємнича книга — Біблія. Саме Біблія дала нам знання історії людства, і саме з неї ми почерпнули знання про Ісуса Христа, Сина Божого, Котрий приходив на землю. Його діла відомі всім. Він зцілював хворих, годував голодних, воскрешав мертвих. Про нього пророкували в сиву давнину, але й донині Він — незбагненна таїна! «Від утиску й суду Він забраний був, за провини Мого народу на смерть Його дано» (Іс. 53:8).

Він Собою явив любов Божу. І за любов Його стратили.

У нашій викривленій реальності за добро б'ють, і б'ють жорстоко. Христа арештували. Віддали на побиття. Христа розп'яли. Високочолі владики і священники побачили в Ісусі Христі небезпечного конкурента. Він став дуже популярним в народі. Знайшлися зрадники. Знайшлися й виконавці. Гарант римського права з легкістю проголосив вирок: «Розп'яти!». І розп'яли.

Страшна, ганебна смерть. Смерть як жертва. За чужі злочини, за твої і мої гріхи. «... Христос був умер ради наших гріхів за Писанням, і... був похований, і... третього дня Він воскрес за Писанням, і... з'явився Він Кифі, потім Дванадцятьом» (1 Кор. 15:3-5).

Він ще до розп'яття говорив, що Його вб'ють і що Він воскресне. Після Свого воскресіння живий Ісус неодноразово приходив до Своїх друзів. Розчаровані, налякані, зневірені учні переконалися, що Ісус справді воскрес!

Ось як апостол Іван описав зустріч учнів з воскреслим Учителем: «Того ж дня — дня першого в тиждні — коли вечір настав, а двері, де учні зібрались були, були замкнені — бо боялися юдеїв — з'явився

Ісус, і став посередині, та й промовляв до них: «Мир вам!». І, сказавши оце, показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа» (Ів. 20:19-20).

Коротке повідомлення про незвичайне явище. Ісус, Якого лише вчора безутішно оплакували Його друзі, стоїть перед ними, вітає їх, протягує Свої руки, показує сліди від ран. І тільки уявіть збентеження тих простих чоловіків, які в страху зачинилися в кімнаті, очікуючи, що ось-ось прийдуть за ними. Не було стуку в двері. Ніхто не просив відчинити, і раптом перед ними стоїть Ісус і говорить: «Мир вам!».

Як по-небесному врочисто й свято звучать ці слова Спасителя до тих, чії серця стискаються від почуття вини, від суду своєї пам'яті за втечу і зречення... У такі хвилини, коли сам собі огидний, що може бути кращим за таке небесне вітання: «Мир вам!».

20 років минуло відтоді. Ми далеко просунулись в пізнанні світу. Освоїли космос, світ атомів, але засуви наших дверей стали ще міцнішими, страх наших душ — ще сильнішим.

Свято Воскресіння Ісуса Христа несе надію. Як заморожена зимовими холодами природа прокидається від весняного сонця, тепла й світла, скидаючи з себе сніг і лід, і розквітає зеленню життя, так і наші душі, скуті гріхом, запечатані страхом смерті, розквітають, коли в них проникає небесна благодать Воскреслого Ісуса Христа.

Попередній вирок — «Смертю помреш», змінюється на новий: «Хто вірує в Мене, хоч і помре — житиме»!

Воскресіння Христа — це запрошення в рай. Воскресіння Христа — це вічне життя! Це наша свобода, мир, прощення, це вічна весна, це неземна Любов!

Пасха — це дар Бога, Котрий з любові віддав за нас Свого Сина. Пасха наша — Христос.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

«Поглинута смерть перемогою! Де, смерте, твоя перемога?

Де твоє, смерте, жало? Жало ж смерті — то гріх, а сила гріха — то Закон.

А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (1 Кор. 15:55-57).

Вітаю вас, дорогі християни, із величним святом Христового воскресіння, святом перемоги добра над гріхом і смертю і бажаю безмежної Божої благодаті. Нехай Воскреслий Спаситель благословить усіх вас, весь наш край і всю Україну Своєю милістю, вічною любов'ю, небесною радістю і непохитним миром. І хай Його Ім'я через кожного з нас буде у всій повноті прославлене в новій, благословенній Україні.

З любов'ю і молитвами про вас,

Юрій ВЕРЕМІЙ,

єпископ, старший пресвітер

Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВЄ.

Квіти на Майдані

«Щоб жити, потрібні сонце, свобода і квіти»

Ганс Христіан Андерсен.

«Ти повинен виконати обіцянку, — стиха озвався маленький принц. — Пам'ятаєш... обротку для баранця... Я ж відповідаю за квітку».

«Маленький принц».

Якось відвідав Майдан. Звичайно, це вже не той Майдан, який був у лютому, коли тут лилася кров. І навіть не той, що в перші тижні після перемоги. Але й зараз він вражає якоюсь особливою атмосферою боротьби, гідності і свободи.

Та одне враження ще довго буде володіти моїми почуттями. Напевне, ніколи не зможу забути цього незвичного видовища: барикади, шини, обгорілі дерева, будинки, купи бруку, металу і мішків з піском, і — море квітів. За все життя я не бачив стільки квітів. Це щось особливе. Гадаю, кожен українець (і не тільки) повинен бачити цей вражаючий вияв людської вдячності. Це одне з найяскравіших доказів того, що ця революція була справді народною і справедливою. Бо бандитам, як називає дехто майданівців, квітів не несуть. І тим більше — мільйони. І як поет, я не міг не відобразити це враження у вірші.

Юрій ВАВРИНЮК.
Головний редактор журналу «Благовісник».

Тут — барикади. Шини та брукувка. Мішки з піском, залізно-ржавий лід. Немов стара воєнна кіноплівка Історію покликана на біс.

Отут, у полум'ї народжена свобода, Учора гордо йшла на повний зріст. Стояли опліч ненависть та згода, В огні кувався у майбутнє міст.

А нині тут весна. І — барикади. І натовпи людей — озсиклих і живих. Музей свободи, мужності і — зради... І спогади про «наших» і про «тих»...

Стоїть будинок чорно-омертвілий, В порожніх вікнах — обгорілий крик... Вчорашнє пекло — нині зеленіло І червоніло в полум'ї гвездик.

Немов на прощу: бідні та багаті Ішли з Донецька, Києва, Карпат... Квітчастий килим на бруднім асфальті Був перського дорожечий у стократ.

Вже не було куди лягати квітам. А люди їх несли, несли, несли... Майдан, що мав приречено згоріти, Повстав, як фенікс, квітами з імли.

Мільйони квітів. Стосами. В коліно. Сердечне «дякую» і болісне «простіть». В них сльози матерів і посмішка дитини, І вдячність поруйнованих століть.

Майдан зацвів. У квітах барикади. Лампадки тихо скапують сльозами... Якщо змогли в цім пеклі дати ради, То й після пекла лишилось людьми.

От тільки б не забути, не втоптати Квіткове море в попіль барикад. Спитаються — і нам відповідати І за хрущі і за вишневий сад,

За рідний край, за батька і за сина, Що оросили кров'ю мирний лан, За квіти, що поклада Україна На той пропахлий волею Майдан.

Прем'єр України виступив на захист віруючих українців від утисків в Росії

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк підкреслив, що Україна ніколи не визнає російську анексію Криму.

Разом з тим він назвав питання, які країнам слід обговорювати невідкладно, у тому числі у сфері забезпечення свободи віросповідання.

Про це глава уряду України заявив під час Десятої щорічної інвестиційної конференції в Києві, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Необхідно також відповісти на релігійні переконання українців у Росії, щоб принцип свободи віросповідання був не просто задекларований, але й виконувався», — підкреслив Яценюк.

Прем'єр-міністр зазначив, що РФ має визнати незалежність України і той факт, що Україна прагне стати членом ЄС. Крім цього, не менш актуальними є питання двосторонньої торгівлі та енергетики.

На думку релігієзнавця Віктора Сленського, президента Української Асоціації релігійної свободи, заява українського Прем'єр-міністра викликана не тільки тим, що релігійна свобода в Криму грубо знищується, священників викрадають і над ними знущаються, а й загальною ситуацією зі свободою совісті в Російській Федерації, де проживають майже два мільйони українців.

«Моніторингові центри та релігійні організації ледь не щодня повідомляють про серйозні, часом кричущі порушення цієї свободи. Тільки в березні повідомлення про затримання, доставки в поліцію і зняття відбитків пальців у релігійних проповідників надійшли з Брянської, Кемеровської, Ярославської областей і Краснодарського краю», — зазначив експерт.

За словами Сленського, у Ростовській області поліція і ФСБ увірвалися в баптистський реабілітаційний центр і відвезли всіх присутніх у відділення, а в Челябінській області всі, хто перебував на лікуванні в реабілітаційному центрі «Вихід», були затримані як такі, хто утримується силою.

«У Росії цілеспрямовано руйнуються мечеті і молитовні будинки, вилучаються святі мощі у «неправильних православних»... Зрозуміло, що нічого подібного немає в Україні, громадян якої зголошували захищати Кремль», — підсумував релігієзнавець.

Нагадаємо, що раніше глави Церков і релігійних організацій України спростували заяву російської влади про нібито наявність в Україні конфліктів на міжнародному, міжетнічному та міжрелігійному ґрунті. «У нашій державі немає утисків за ознакою мови, нації, віросповідання», — говориться у зверненні керівників українських конфесій.

Справжня люстрація

«Із того часу Ісус розпочав проповідувати й промовляти: *Покайтеся...*» (Мт. 4:17).

«А коли ті не переставали питати Його, Він підвівся й промовив до них: *Хто з вас без гріха, нехай перший на неї той каменем кине!.. І Він знов нахилився додолу і писав по землі... А вони, це почувши й сумлінням докорені, стали один по одному виходити, почавши з найстарших та аж до останніх. І зоставсь Сам Ісус і та жінка, що стояла всередині...*» (Ів. 8:7-9).

Україна якісно змінюється. Україна дивує. Вона стає ріднішою... Хочеться пишати нею в Бозі... Такою зраненою і не завжди ідеальною та правильною, але прекрасною!.. І зрозуміло одне – українці точно не хочуть бути рабами, і вони звільнилися від рабства у свій, український – непростий, неоднозначний і не завжди досконалий, але власний спосіб!

Наша свобода нагадує мені недоношену (чи вже перенесену) дитину, народжену в довгих пологах із великою кровотратою, але живу! Використаємо цей карб-бланш?..

Сьогодні багато говориться про люстрацію, яка, за сутністю, абсолютно правильна вимога. Є думка, що, у першу чергу, люстрації мають бути піддані ті, хто зобавлявся... Не проявив сміливості... Служив не тим чи не тому...

А чи були достатньо сміливими у своєму житті ми?

Я був активним учасником подій 90-х років, які потім назвали «голодуванням на граніті». Студентські протести охопили не лише Київ... Як один із лідерів страйку студентів-медиків у Кременці (Тернопільщина), я входив у страйковий комітет міста. Пам'ятаю, як із моїм другом Андрієм Ішуким ми вийшли піти на чолі колони із жовто-блакитним прапором (це була перша хода з національним прапором у тій частині міста). Спочатку за нами ніхто не пішов. Колонна вишилась коротенька... Могли бути репресії аж до виключення з медичного училища... Але ми продовжували йти... Сміливість перемогла! А коли вже пройшли декілька десятків кроків (якими ж вони були довгими), за нами рушили інші! Їхня сміливість була важливішою, адже без неї і наша мужність була б під загрозою. Мене після цього значно більше почали поважати друзі – сміливість притягує. Багато хто залишив – сміливість деколи відштовхує. Тоді вдалося перемогти без крові...

З того часу я знайшов Господа, змінився, став медиком, ученим, священнослужителем. Старався багато чого робити, щоб бути достойним тієї місії прапороносця...

Окрім церковної роботи, працюючи в університеті, використовував всі засоби, щоб унеможливити зловживання в навчальному процесі. За весь час роботи не дав і не взяв жодного хабара... Пишаюся в Господі, що є одним з активних учасників незалежної системи оцінювання у формі тестового іспиту зі спеціальною системою захисту інформації. Тішить сміливість ректора Тернопільського медуніверситету Леоніда Ковальчука, який є ініціатором зазначеної системи, адже тільки у нашому закладі (поки що в Україні) я таких прикладів не знаю) оцінки «незадовільно» отримують і діти викладачів, представників адміністрації, можновладців, очільників різних рівнів... Студенти справді можуть мати семестрове тестове оцінювання без хабарів.

Коли відбувалися події, які потім назвали Євромайданом, я не був їх активним учасником в Києві. Брав участь у різних церковних акціях та заходах від університету на підтримку протестувальників в області... Хоча ті духівники з різних конфесій, які мали особисту місію від Господа Ісуса щодо духовного спасіння учасників Київського майдану, їхали туди.

Агресія і непоступливість влади та перші спроби збройного нападу з боку протестувальників... Неадекватні відповіді... Снайпери... Прицільні постріли... Жакх... Горе... Боротба зі страхом...

І все ж... Один беркутівець, всупереч більшості, ловить за руку свого товариша з кийком і зупиняє подальше насильство та побиття лежачого... Декілька чоловіків з бляшаними і дерев'яними щитами, які не захищають від куль, витягують з-під вогню снайперів товариша, але він іде у вічність, стаючи членом іншої сотні. Сміливість прекрасна... Люди продовжу-

ють йти... Хтось молиться... Хтось носить їжу... Хтось надає меддопомогу... Хтось допомагає в регіонах... Хоча насправді Україна вся на Майдані!

Молитви християн у всьому світі! Різні конфесії, погляди, підходи, але горе України об'єднало всіх! Це і була головна зброя – молитва! І Бог змілювався! Сміливість перемогла! І нам далі потрібно молитися – за владу, праведну владу...

Якщо сміливість душевна така прекрасна, хоч не завжди ідеальна, то яка ж неймовірно прекрасна духовна сміливість, яку мав наш Господь Ісус. І Він хоче, щоб мали її ми. «*Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму*» (2 Тим. 1:7). «*А лякливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдовомцям, їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це друга смерть!*» (Об. 21:8). Тому тепер у відповідь на: «Слава Україні!» я відповідаю: «Героям Божим слава!».

Нова небезпека для держави – відділення Криму. Усі думають, що сепаратизм – це головна причина небезпеки. Як на мене, це наслідок. Адже більшість кривавих революцій (на жаль, наша не виняток) завершувалися загрозою втрати чи втратою цілісності території через слабкість центральної влади. Причина тут, як не дивно, у самому Майдані, який ослабив її. Адже Майдан – спротив владі! Звісно, злочинна влада сама це і спровокувала. Але лише Бог може її змінити. І в Нього для цього достатньо можливостей. Кого затопити водою (як єгипетського фараона), кого зжере черва (як Ірода), кого знищать повсталі (як царя Санхеріва)...

Водночас Майдан абсолютно правильний з точки зору справедливості! Адже наша влада справді була злочинна! Саме тому симпатія всього світу залишається за Майданом, а не за владою! І не можна залишати при владі тих, хто бере хабарі чи переслідує невинних.

А як бути з тими, хто їх давав, тобто із більшістю українців? Якби ти, читачу, не давав хабарів і раніше... Якби всі так зробили, навіть під загрозою для кар'єри чи бізнесу... І написали заяви з обіцянками працювати і вчитися без корупції для самого себе ще тоді... Якби всі молилися за владу і ставилися до неї як належить... Якби не було корупції серед духівництва (на жаль) у всіх конфесіях... І взагалі, якби ми не втратили перемогу мирної Помаранчевої революції... Чи потрібен був би тоді Майдан?

Якщо наше покаяння буде правильне, якщо ми визнаємо головну причину, пройдемо особисту люстрацію, то лише тоді матимемо право аналізувати плоди роботи інших та просити Господа допомоги у наслідках. І ситуація в Криму зміниться на краще. І станеться, як було в ті часи, коли фараон погнався за звільненими рабами, а Господь потопив його в морі. Станеться чудо! І всі зовнішні загрози зникнуть, як туман! Але спочатку нам усім потрібно перестати бути рабами.

Тож чи поставлю я собі найвищу оцінку, пройшовши свою особисту духовну люстрацію. Можливо, я мало молився, мало проповідував Євангеліє, мало людей врятував від гріха і недостатньо активно зупиняв інших не робити того, чого не робив сам... Якщо так, то я не маю права залишатися на колишній духовній позиції, я маю стати іншим, кращим!

А ти, читачу, пройшов люстрацію перед своєю совістю і перед Богом Чи живе ще в тобі духовний Єгипет?

«*І підвівся Ісус, і нікого, крім жінки, не бачивши, промовив до неї: Де ж ти, жінко, що тебе оскаржали? Чи ніхто тебе не засудив? А вона відказала: Ніхто, Господи... І сказав їй Ісус: Не засуджую й я тебе. Іди собі, але більше не гріши!*» (Ів. 8:10-11).

Петро СЕЛЬСЬКИЙ.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій засудила прояви сепаратизму та виступила за цілісність України

Про це зазначено в Комюніке, ухвалені за результатами засідання ВРЦіРО, яке відбулося 3 квітня 2014 року в Національному заповіднику «Софія Київська», повідомляє Інститут релігійної свободи.

Всеукраїнська Рада Церков одно-стайно констатувала, що в Україні немає мікрорелігійної ворожнечі чи нетерпимості

між віруючими. Глави Церков і релігійних організацій засудили провокації та штучні намагання розпалення ворожнечі на релігійному ґрунті, до чого вдаються деякі ЗМІ.

«Незважаючи на період суспільно-політичної кризи, який переживає наша держава, Церкви та релігійні організації зберігають міжконфесійний та міжрелігійний мир», – підкреслюється в Комюніке Ради Церков.

Крім цього, глави українських конфесій висловили глибоке переконання в необхідності вибудовування в Україні стратегічного партнерства Церков та релігійних організацій з українським суспільством та державою.

З цією метою Рада Церков запропонувала прийняти Закон «Про концепцію державно-церковних відносин в Україні», який дозволить подолати наслідки атеїстичного минулого, реалізувати конституційні свободи та налагодити конкретні механізми співпраці Церков і релігійних організацій з державою.

ВРЦіРО позитивно відзначила той факт, що цей законопроект перебуває серед першочергових у програмі нового Уряду, та надіється, що найближчим часом ця Концепція буде прийнята.

Глави конфесій також підкреслили гостру необхідність законодавчого вирішення конкретних проблем Церков і релігійних організацій шляхом прийняття Верховною Радою України відповідних законів, що мають спільну підтримку всіх членів Ради Церков.

Про віру, націоналізм і патріотизм

«І сталося за тих днів, і підірсі Мойсей. І вийшов він до братів своїх та й приглядався до їхніх терпінь. І побачив він єгиптянина, що бив єврея з братів його. І озирнувся він туди та сюди, і побачив, що нікого нема, та й убив єгиптянина і заховав його в пісок» (Вих. 2:11-12).

Отже, націоналізм – це коли інші винні у твоїх бідах та бідах твого народу. І Мойсей з таких позицій вирішує проблему свого народу – убиває кривдника-єгиптянина. Український націоналізм у його найгрубіших проявах у всіх бідах нашого народу звинувачує москалів, жидів, ляхів (хоча ці народи здебільшого лише користалися слабкістю, гріховністю і зрадливостю деяких українців).

«І сталося назавтра, і сказав Мойсей до народу: Ви згрішили великим гріхом, а тепер зійду я до Господа, може, складу окуплення за ваш гріх. І вернувся Мойсей до Господа та й сказав: О, згрішив цей народ великим гріхом, вони зробили собі золотих богів! А тепер, коли б Ти побачив

їм їхній гріх! А як ні, витри мене з книги Своєї, яку Ти написав...» (Вих. 32:30-33).

Це приклад духовної еволюції Мойсея – він готовий віддати своє життя заради життя і добра свого народу. У цьому й полягає різниця між націоналізмом і патріотизмом: націоналіст звинувачує інших і нападає на інших, а патріот служить своєму народу і готовий своє життя покласти задля його блага. Націоналіст заради свого народу виключає всі інші народи, патріот любить свій народ, а тому приймає і любить інші народи.

Націоналіст ради свого народу забирає чуже життя, чужі землі і ресурси; патріот ради свого народу готовий покласти своє життя і служити іншим.

Така самовіддача і жертвна любов до народу у Мойсея стала результатом його духовного переродження – він мав особливу (і не одну) зустріч зі Всевишнім. Він пережив через цю зустріч з Богом переродження усього свого мислення, свого життя і діяльності.

Християнин, який має живі стосунки з Господом Ісусом, – це найкращий патріот,

бо він, як громадянин Божого Царства, любить свій народ і служить йому, як і будь-якому ближньому, в його потребі.

Ще один потужний приклад такого патріота – єврей Павло, який названий апостолом поган.

«Кажу правду в Христі, не обманюю, як свідчить мені моє сумління через Духа Святого, що маю велику скорботу й невинну муку для серця свого! Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом» (Рим. 9:1-3).

Мабуть, він вчився у Мойсея. Бо хоча служив народам світу і готовий був за них життя віддати, але його серце щеміло при думці про свою націю.

... Ні, патріотизм для мене – не політичний термін. І не чуже Євангелію явище – любов до народу і земної Батьківщини. Це ознака духовної людини, яка випереджує посвячену молитву та благовіт для духовного просвітлення народу. Де б я не був, кому б не служив, туга мого серця – з моїм народом.

М. Р.

ПРОВІДІННЯ

Найбільше місто американського штату Род-Айленд має назву «Провіденс» (у перекладі – «провидіння»). У цьому є щось незвичайне. Назва міста свідчить про глибоку різницю у способі мислення попередніх поколінь та нашого сучасного суспільства. Хто сьогодні дав би місту таку назву? Саме це слово видається старомодним та архаїчним.

Портаючи твори християн попередніх століть, просто вражає тим, скільки разів там згадується Боже провидіння. Виглядає, що до початку ХХ століття християни глибоше відчували роль провидіння Бога, ніж ми сьогодні. Наше покоління зазнало впливу духу натуралізму, за яким всі події у світі визначаються незалежними природними силами.

Основне значення слова «провидіння» – «передбачення». Але в такому розумінні воно не здатне виразити глибокого значення доктрини провидіння, яка вчить нас, що Бог – не просто Споглядач людських діян. Це вчення означає значно більше, ніж просте посилення на Його передбачення.

Вестмінстерські богослови XVII століття дали таке визначення провидінню: «Бог, великий Творець усіх речей, підтримує, спрямовує, впорядковує всі створіння, діяння й предмети, від найбільших до найменших, Своїм наймудрішим та найсвятішим провидінням, згідно зі Своїм непогрішним передбаченням та вільним і незмінним виявом Своєї волі, задля поклоніння Його мудрості, могутності, справедливості, доброти та милосердя».

Те, що Бог створює, Він підтримує. Всесвіт не лише завдячує Богові своєю появою – саме його подальше існування залежить від Бога. Всесвіт не може ні існувати, ні функціонувати своїми власними силами. Бог Своєю владою підтримує все, що є у світі. Саме в Ньому ми живемо і рухаємося, лише з Нього живиться наше буття.

Головний пункт доктрини провидіння – особливий наголос на Божому правліні у всесвіті. Бог керує Своїм створінням у Своїй цілковитій суверенності і владі. Він спрямовує все, що має відбуватися, від найбільшого до найменшого. Нічого не стається поза Його суверенним передбачливим правлінням. Завдяки Йому йде дощ і світить сонце. Він створює імперії та руйнує

їх. Він злічує волосини на нашій голові та дні нашого життя.

Між провидінням Божим та випадковістю, фортуною чи удачею існує кардинальна відмінність. Ключ до цієї відмінності – особистий характер Бога. Фортуна сліпа, тоді як Бог бачить усе. Фортуна не має особового характеру, а Бог – Отець. Удача німа, а Бог може промовляти. У людській історії немає місця сліпим, знеособленим силам. Усе відбувається завдяки невидимій руці Провидіння.

У всесвіті, керованому Богом, немає випадкових подій. Справді, такого поняття, як випадковість, не існує. Це всього лише слово, яким ми позначаємо математичну ймовірність. Сама випадковість не має влади, бо не має буття. Це не та сила, яка б могла вплинути на реальність. Випадковість – це ніщо.

Інший аспект провидіння має назву «узгодження». Ним позначають одночасні діяння Бога та людських істот. Ми – створіння, наділені власною волею. Завдяки нам відбуваються події. Проте вплив, спричинений нами, має вторинний характер. Боже суверенне провидіння стоїть понад нашими діями. Бог реалізує Свою волю через прояви людської волі, не порушуючи свободи вибору людини. Узгодження найкраще проілюстроване в Писанні на прикладі Йосипа та його братів. Хоча Йосипові брати насправді вчинили лихе, змовившись проти нього, провидіння Боже спрацювало навіть через їхній гріх. Йосип мовив своїм братам: «Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре, щоб зробити, як вийшло сьогодні, – щоб заховати при житті великий народ!» (Буття 50:20).

Боже спасительне провидіння може переорієнтувати більшість сатанинських вчинків на добре. Найбільший злочин у світі, який скоїла людина, – це зрада Ісуса з боку Юди. Проте смерть Христа не була випадковою подією в історії. Таким був намір Бога. Злий вчинок Юди сприяв тому, що в історії сталася найкраща подія – Спокута людських гріхів. Не випадково ми називаємо цей історичний день «святою п'ятницею».

Багато хто з сучасних людей не вірить у Боже провидіння. А насправді провидіння – це діяльність Бога, який підтримує життя у всьому, що Він створив. Провидіння загалом означає Боже управління Його створіннями. З огляду на божественне провидіння не існує таких знеособлених сил, як фортуна, доля чи випадковість. І Бог реалізує Свою волю через прояви волі Своїх створінь.

З книги «Основні істини християнської віри» Р. Ч. СПРОЛА.

Жити за Євангелієм

Віталій ЯЦЮК
Старший пресвітер церков
ХВЕ Тернопільської області

Біблія закликає, щоб ми жили, як в Європі? Чи як в Америці?

Ми повинні чітко розуміти, за якими принципами і стандартами треба жити. «І ви будете додержувати всі постанови Мої й усі устами Мої, і будете виконувати їх, і не виригне вас земля та, куди Я впроваджу вас, щоб сиділи ви в ній. І не будете ви ходити за звичаями люду, що Я виганяю перед вами...» (Левит 20:22-23). «І ви будете додержувати постанов Моїх та уставів Моїх, і не зробите жодної з всіх тих гидот...» (Левит 18:26). «...І не будеш чинити за вчинками їх...» (Вихід 23:24).

Так не будете жити і так не будете. А як? Бог каже, як: «Ви виконуватимете устами Мої, і будете додержувати постанови Мої, щоб ними ходити. Я Господь, Бог ваш! І будете додержувати постанов Моїх та уставів Моїх, що людина їх виконує й ними живе. Я Господь!» (Левит 18:4-5).

У нас абсолютно інші стандарти життя, а Бог каже: «Ви будете так робити, як Я вас навчу, як Я скажу, якщо ви взагалі хочете жити, тому що в тільки в цьому життє, у цьому сила».

Люди чули це слово, але жили по-своєму. Проте ми, віруючі люди, зробили вибір – підемо за Господом, будемо слухати Його накази і виконувати Його постанови і повеління. Біблія закликає: «Тільки живіть згідно з Христовим Євангелієм». Жити так – це не значить жити за Законом. Життя за Законом і життя за Євангелієм – це різні речі. Взагалі, Біблія каже, що коли ми хочемо жити згідно з Євангелієм, нам треба померти для Закону. Сьомий розділ Послання до римлян це чітко декларує. Хочеш жити і по Закону, і з Христом – ти чиниш перелобу. Не можна жити з тим і з тим. Треба вмерти для одного, щоб стати вільним для другого.

Функція Закону – виявити гріх і вказати на гріх, і тому Закон святий. Але Закон – не лікар. Закон – це як оснащений новітніми технологіями рентген-кабінет, де чітко показують всі твої хвороби. Проте Закон не лікує, він виявляє гріх, показує проблему, але сили вилікувати не має. Лікує Христос. Євангеліє! Лікує Слово Господа! І тому жити згідно з Євангелієм – це не значить жити згідно з Законом, це щось вище.

Ісус Христос сказав: «Ви чули, що стародавнім наказано, а Я вам кажу!...» Він приніс потужне, сильне Слово. Отже, жити за Христовим Євангелієм – це жити за Словом Христа і діяти в Дусі Ісуса Христа. У Новому Заповіті читаємо історію про те, як Ісус Христос послав Своїх учнів в одне самарянське село. «А ті не прийняли Його, бо йшов Він у напрямі Єрусалиму. Як побачили ж те учні Яків й Іван, то сказали: Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зійшов з неба та винищить їх, як і Ілля був зробив» (Луки 9:53-54).

Апостоли дуже добре знали Писання, знали Старий Заповіт, і вони орієнтувалися на його приписи, думаючи, що коли зроблять так, як Ілля зробив, це буде правильно. Але що сказав Ісус людям, які знали Слово, які брали з нього приклади? «А Він обернувся до них, і докорив та й сказав: Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!» І пішли вони в інше село» (Луки 9:53-55).

Не знаєте, якого духа? Господи, як не знаємо, якого духа? Ми ж по Біблії. Ми ж по Слову, тож так написано! Але жити згідно з Євангелієм – це значить жити в Дусі Ісуса Христа, спасати людей, а не губити, робити все для їхнього спасіння.

Саме так чинив Ісус. Коли до Нього привели жінку, схоплену на гарячому вчинку перелобу, і заявили, що Закон передбачає побити її камінням, хоча Закон казав побивати і перелобника, і перелобницю, Ісус, який добре знав Закон, сказав: «Хто з вас без гріха, хай перший кине камінь». І всі відійшли.

Жити згідно з Євангелієм – це значить всяке зло перемогати добром. В одному селі на Тернопільщині років 80

тому сталася цікава історія. Покаялося одне подружжя. Чоловік і жінка полюбили Господа всім серцем, і люди в селі повстали проти них. Їх не любили, їх обзивали. Одного ранку, коли жінка наліпила вареників, обоє почули якийсь рух на подвір'ї. Чоловік виходить з хати і бачить, що шість односельців розбирають дах на хаті – а тоді хати були під солом'яними сніпками. Чоловік вийшов, подивився і гукнув дружині: «Жінко, бігом став на остріп і вари пироги, робітники прийшли». Жінка виходить, дивиться, що то за робітники. А то дах розбирають. Але жінка покійна, то не теперішня жінка. Вона бігом до хати і варить вареники. А в робітників робота не йде, вони думали, що здійсниться скандал, а тут таке. Чоловік виніс стіл на подвір'я, бо погода стояла тепла. І кличе до столу. Ті не розуміють, що робиться. А чоловік каже: «Хлопці, сідайте, ви так напрацювались, поїжте і далі будете працювати, ми вам заважати не будемо, дякуємо, що прийшли до нас».

Збиті з пантелику робітники сіли за стіл, а господар сказав, що спершу помолиться. Він подякував Господу за робітників, благословив їхню працю і попросив благословення на поживу. Люди наїлися, встали і пішли хату накривати. Згодом вони покаялися, і там утворилася церква. Ось що значить жити за Євангелієм.

Ми, євангельські християни, покликані що б там не було жити за Євангелієм. Це єдиний правильний шлях для всіх християн, а не лише для апостолів. Біблія розповідає одну історію: «Коли ж Кифа прийшов був до Антіохії, то відкрито я виступив супроти нього, заслуговував бо він на осуд» (Галатів 2:11).

Що це був за момент, що апостол Павло мусив сказати апостолу Петру дуже серйозні слова, і то не сам на сам, а перед всіма. Апостол Павло був дуже тактовною людиною і мав велику мудрість від Бога. Бог через нього чинив великі діла. А тут він каже, що відкрито виступив проти Петра, щоб допомогти не тільки йому, а й багатьом іншим, які мали таку саму проблему. Що ж це за проблема?

Біблія пояснює це так: «Бо він (Кифа) перед тим, як прийшли були дехто від Якова, споживав із поганями. А коли прибули, став ховатися та відлучатися, боячись обрізаних» (Галатів 2:12). Петро прийшов в Антіохію, з братами і сестрами тішитися Господом, славить Його, молиться з ними, їсть з ними, але тут з Єрусалима прийшли віруючі. Це ж добре, але поведінка Петра кардинально міняється. Він починає уникати братів в Антіохії. І Біблія каже, як цей гріх називається: «А з ним лицемірили й інші юдеї, так що навіть Варнава пристав був до їхнього лицемірства» (Галатів 2:13).

Павло дуже здивувався, що навіть Варнава, його співробітник, людина, з якою він так багато працював, пристав до їхнього лицемірства. Біблія наказує: «Стережіться фарисейської і саддукейської розцини, що є лицемірство».

Розцина лицемірства – це коли ти з одними такий, а з другими інший. Ти лицеміриш. Павло бачив, що це проблема не тільки Петра і Варнави, це проблема й інших людей, тому він каже: «А коли я побачив, що не йдуть вони згідно за євангельською правдою...», тобто що вони не живуть згідно з Христовим Євангелієм. І перед усіма докоряє Кифі: «Коли ти, будиш юдеєм, живеш по-поганському, а не по-юдейському, то навіщо поганін ти примушуєш жити по-юдейському?».

Ніде в Біблії не сказано, що ми маємо жити по-юдейському. Біблія каже, що ми маємо жити по-євангельському – в усі часи, в усіх обставинах, де би ми не були, де би Бог нас не поселив. Ти можеш не знати Конституції і законів України, але коли ти живеш згідно з Євангелієм, ти – найкращий громадянин України! Це найвищий закон – жити за Євангелієм.

Жити згідно з Євангелієм – дуже непростий, але дуже важливий шлях. Тільки він забезпечує нам вільний вхід до неба, до Царства Божого. Жити так – це значить носити тягарі один одного. Біблія каже: «Носіть тягарі один одного, і так виконаєте Закон Христа».

В одному селі жили двоє братів. Вони любили один одного – батьки їх добре

МОЗ відновлює співпрацю із Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій

«Охорона здоров'я, Церква і суспільство завжди йшли спільно. Морально хворе суспільство потребує наших спільних зусиль: і медиків, які лікують тіло, і священників, які лікують душу», – заявив нещодавно призначений очільник МОЗ України Олег Мусій.

Відновленню співпраці МОЗ України з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій була присвячена зустріч керівництва Міністерства з главами і представниками конфесій, яка відбулася 11 квітня 2014 року, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Я бачу нашу співпрацю відкрито, чесно і рівноправно. Переконалий, що ця взаємодія буде корисною для українського народу. У нас спільна гуманітарна місія. Разом ми зможемо досягти успіху в розбудові суспільства, де морально-етичні засади будуть визначальними, а виконання етичного професійного кодексу, зокрема, кодексу медичного працівника – обов'язковим», – сказав міністр Олег Мусій.

Члени Всеукраїнської Ради Церков повністю підтримали позицію глави МОЗ про необхідність заборони реклами алкогольних і тютюнових виробів з метою запобігання заохоченню дітей і молоді до їх вживання.

Представник Головуючого у ВРЦіРО єпископ УПЦ Клімент (Вечера) звернув увагу на суперечливі способи профілактики ВІЛ/СНІД, які до цього часу практикувалися в державі. Він наголосив, що, у першу чергу, акцент має бути поставлений на збереженні родинних цінностей, дотриманні дошлюбної стриманості та подружньої вірності.

«Народ, який вбиває власний дітей, прямує до знищення», – заявив під час зустрічі архієпископ РКЦ Петро Мальчук, порушуючи проблематику поширення абортів в Україні. Ієрарх передав до МОЗ конкретні пропозиції, спрямовані на підтримку кожної вагітності. Він також згадав про проблему евтаназії та необхідності державної підтримки діяльності хоспісів та інших закладів паліативної допомоги, які створюють Церкви із власної ініціативи та коштом самих віруючих.

У свою чергу, міністр погодився з тезою про те, що держава покликана «захищати життя кожної людини від моменту зачаття до природної фізіологічної смерті». За словами Олега Мусія, держава може надати організаційну

виховали. Але сталося так, що молодший зламав ногу. Він був стараним учнем, але вже не міг ходити до школи, бо йому наклали гіпс. І це була велика проблема. Тоді старший брат вирішив на плечах носити його до школи. Жкийсь перехожий щодня бачив цю картину і одного разу сказав: «Хлопчику, який великий тягар ти носиш кожного дня». Хлопчина глянув на нього і лагідно сказав: «Дядьку, це не тягар, це мій рідний братик».

Як ми носимо тягарі один одного? Як відповідаємо на потреби церкви, на потреби людей? Чи це для нас тягар?

«Тільки живіть згідно з Христовим Євангелієм, борючись однодушно за віру євангельську». Віра євангельська – це віра Христова, і її можна побачити. «Тому докладіть до цього всю пильність і покажіть у вашій вірі...» (2 Петра 1:5) Щось у нашій вірі ми можемо показати.

Ми часто показуємо, який у нас гарний дім молитви, який хор чи група. А чи показуємо ми у нашій вірі чесноту? Чи показуємо пізнання Бога? Багато релігій закликають пізнати себе, але без Бога ти не пізнаєш себе, ти не зрозумієш себе.

Написано: «... а в пізнанні (покажіть) стримання, а в стриманні терпеливості, а в терпеливості благочестя, а в благочесті братерство, а в братерстві любов» (2 Петра 1:6-7).

Жити згідно із Христовим Євангелієм

підтримку створенню хоспісів.

Голова Громадської ради з питань співпраці з ВРЦіРО академік Юрій Кундєв наголосив, що біоетиці має бути приділена належна увага. Він закликав до розробки механізму впровадження Етичного кодексу лікаря, ухваленого ще кілька років тому, та назвав неприйнятним рішення попереднього керівництва про ліквідацію Комітету з біоетики при МОЗ. «Ми пережили жорсткий наступ не тільки на біоетику та гуманізацію медицини, а на етику взагалі», – зауважив академік.

Заступник голови Громадської ради священик УГКЦ Андрій Нагіряк підкреслив важливість налагодження постійного двостороннього діалогу між МОЗ та Радою Церков. «Очевидно, що не завжди позиції медичної та релігійної спільноти збігаються, проте у діалозі ми зможемо знаходити порозуміння, зокрема у дискусійних питаннях замісної терапії, репродуктивних технологій, сурогатного материнства тощо», – наголосив священик.

На його переконання, дуже довго роль священика применшувалась до рівня відслідкування померлого в лікарні, проте потенціал Церков значно більший. «Священники можуть надавати хворому важливу для нього духовно-моральну підтримку впродовж усього процесу лікування, тим самим роблячи його більш ефективним, що підтверджують дослідження», – підсумував Андрій Нагіряк.

Пастор Церкви ХВЕ України Рустам Фатуллаєв подякував міністру Олегу Мусію за особистий приклад боротьби за кожне життя, який він показав під час нещодавніх подій на київському Майдані, керуючи волонтерською медичною службою. «Продовжуйте боротися за життя кожної людини і на державній службі, як це роблять Церкви у своєму повсякденному служінні», – побажав пастор.

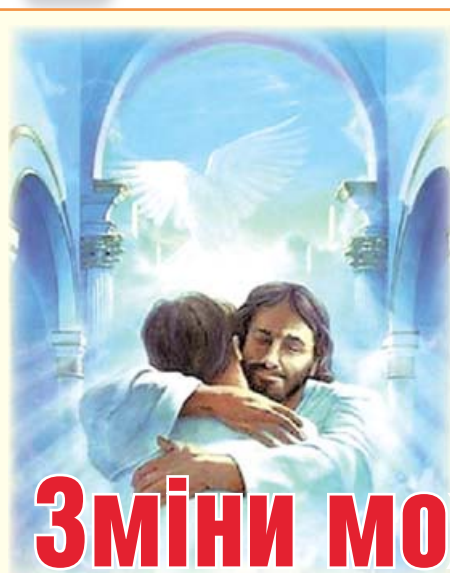
Основним результатом зустрічі стало рішення про відновлення роботи Громадської ради при МОЗ України з питань співпраці з ВРЦіРО, яка впродовж останніх трьох років була припинена. Цей консультативно-дорадчий орган був утворений ще у 2009 році на підставі Угоди між ВРЦіРО та МОЗ України, підписаної у грудні 2008 року.

Учасники зустрічі домовилися доопрацювати угоду про співробітництво та положення про Громадську раду, делегувати до її складу нових представників від Церков і релігійних організацій та визначити відповідальних за співпрацю з боку МОЗ.

– це значить шукати єдності, близькості, любові, миру з тими, хто любить Господа. Далі Біблія каже: «... А в братерстві (покажіть) любов. Коли все це в вас є і примножується, воно зробить вас не лінівими і не безплідними в пізнанні Господа нашого Ісуса Христа. А хто цього не має, той сліпий, короткозорий, він забув про очищення своїх давніх гріхів. Тому, браття, тим більше дбайте чинити міцним своє покликання та вибрання, бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь. Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа» (2 Петра 1:10-11).

Це так важливо – навчитися жити за Євангелієм, згідно з цим високим стандартом. Адже ми – світло для світу. Ми – сіль землі. Чомусь Ісус не сказав: «Ви – цукерок землі, ви – шоколад землі». Він сказав: «Ви – сіль землі». У цьому криється велика істина. Він зробив нас сіллю, тому що Він оселився в нашому серці, Він наповнив наше життя Собобою. І ми можемо солити, ми можемо надавати смак, можемо запобігати псуванню.

Ми – люди Божі. Ми – Його народ. Тому будемо поводитися згідно з нашим покликанням. Це принесе велику благодать в наш сім'ї, у нашій родині, для наших дітей. Це благословить нас дуже сильно, тому що життя за Євангелієм – найкраще, що тільки може бути!

Світ несправедливий. Тут все перевернуто з ніг на голову. Світ байдужий і навіть жорстокий.

Відомий німецький філософ Шопенгауер сказав «Світ — все одно, що пекло, в якому люди, з одного боку, — страждальці, а з другого — дияволи». Страшно страждати, а ще страшніше виявитися дияволом.

Треба терміново щось робити, але що?

Зміни можливі

Як змінити себе? Ми живемо, як усі. Що буде, те й буде. Іноді ми змінюємося. То сукню нову чи черевики купимо, то поіншому зачешемося. Іноді ми змінюємо ідеї, за які готові сміливо стати до бою. Звісно, не завадило б змінити характер, але це неможливо. Маяковський свого часу радив:

Юнакові, що обмірковує життя і вирішує, робити життя з кого, Скаж, не задумуючись — Роби його з товариша Дзержинського.

Але нині це викликає, скоріше, нудоту, ніж бажання стати схожим на легендарного бандита-чекіста. Світ якийсь здригнувся, кумири стали хуліганістичними і безідейними. Як ляльки Барбі. «І нудно, і сумно, і нікому руку подати...»

Єжи Лец, відомий польський письменник, сказав: «Коли я думав, що остаточно опустився на дно, знизу постукали». Жаж! Отже, це ще не межа? Але це значить також, що є ще надія. Зміни можливі.

Омар Хаям написав:

В цьому світі як мудрий живеш. Ну і що?

Приклад і раду усім подаєш. Ну і що?

До ста літ маєш намір прожити. Ну і що?

А можливо, й до двохсот проживеш. Ну і що?

Ось вона, правда життя. Адже очевидно, що навіть якщо ти доживеш до 200 років, потім — могила. І черв'яки особливо полюбують дорогі гроби з червоного дерева і нові костюми.

А Христос говорить: **«Поправді, поправді кажу вам: хто вірує в Мене, — життя вічне той має»** (Ів. 6:47).

Вічне життя! Невже це реально? Христос воскрес. **«Бог же й Господа воскресив, воскресив Він і нас Своєю силою!»** (1 Кор. 6:14). Отже, реально.

І з чим можна порівняти таке об'явлення? Тільки подумати: життя вічне! І страшно перед Богом опинитися. Бруднуватий, сам собі не подобаєшся. Але вже дуже хочеться увійти в Царство Бога Святого.

Ось мить, коли народжується особистість. Мить істини. Час перемін. Перемін справжніх, радикальних. Христос назвав цю мить народженням згори! Це нове народження від Бога. Народження для вічного життя.

Переміна починається тут і зараз. Вона звершується в душі людини, починається із зміни в розумі. Розум, просвітлений Духом Божим, набуває здатність бачити дійсність справжню, без викривлення. Просвітлений розум відновлює емоції, усвідомлює добро і зло. Воля, вчора ще вражена гріхом, сьогодні стає здатною сказати «ні» не-

правді, розпусті, заздрості, гордості, наживі, перелюбству, вигоді, безчинству, розбещенню. Це більше, ніж підкорити Еверест. Це більше, ніж завоювати титул чемпіона. Це більше, ніж наукове відкриття. Бо це прорив від смерті до життя. Це переміна себе, переміна на образ і подобу Божу.

«Що я, Господи, маю робити?» — так свого часу Савл, чоловік вельми успішний, освічений, релігійний і цілком впевнений в собі запитав у Христа. І почув у відповідь: **«А тепер чого гаєшся? Уставай й охристись, і обмий гріхи свої, прикликавши Ім'ення Його!»** (Дії 22:16).

Ця мить і є народженням згори. Найбільша з можливих перемін в житті людини. Взагалі, людина без віри — це духовний інвалід. Іноді інваліду дають милицю, протез або коляску. Але Христос дає нам, духовним інвалідам, не милицю, а нове життя. Щоб отримати нове життя, і потрібна наша віра в Ісуса Христа. Так звелів Господь: **«Хто вірує й охриститься — буде спасений, а хто не вірує — засуджений буде»** (Мр. 16:16). Оце переміна. Божий осуд змінюється на спасіння. Увірувати й охриститися — означає одержати спасіння.

Але чому? Адже можна просто перестати красти, буянити, займатися перелюбом. Врешті-решт, можна й вірувати нишком. У душі. Навіщо ще охрещуватися?

Так, можна намагатися жити чесно, можна не займатися блудом, не брехати. Але не можна грішнику перейти в статус праведника. Ось у чому проблема. І Бог вирішив цю проблему так: кара за гріх звершується над Ісусом Христом. Він — Праведник, Він святий, Він без гріха. Але Його засудили на смерть за всіх людей, за тебе і за мене.

Він воскрес! Він має владу над смертю! І тепер нам дано шанс перейти зі стану довічно засуджених. Христос — це і є вихід. Він Сам говорить: **«Я — двері: коли через Мене хто увійде, спасеться»** (Ів. 10:9).

Коли ти віруєш в Ісуса, Сина Божого, Котрий помер за тебе за твої гріхи, Ісус тебе покриває Своєю святістю. Це відбувається під час хрещення. **«Бо ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса! Бо ви всі, що в Христа охристилися, у Христа зодягнулися!»** (Гал. 3:26-27).

Хрещення — це важливий елемент віри. Ось чому хрещення звершують дорослі люди, які вірують, роздумують і усвідомлюють, що саме вони роблять і що робить Господь Ісус з ними.

І тепер Бог стає нашим Отцем. Ми маємо вічне життя! **«І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер — живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив і видав за мене Самого Себе»** (Гал. 2:20).

Коли Ісус підійде до тебе...

«І прийшов Він до Своєї батьківщини, і навчав їх у їхній синагозі, так що стали вони дивуватися й питати: «Звідки в Нього ця мудрість та сили чудодійні? Чи ж Він не син теслі? Чи ж мати Його не Марією зветься, а брати Його — Яків, і Йосип, і Симон та Юда? І чи ж сестри Його не всі з нами? Звідки ж Йому все оте?». І вони спокушались Ним. А Ісус їм сказав: «Пророка нема без пошани — хіба тільки в вітчизні своїй та в домі своїм!». І Він не вчинив тут чуд багатьох через їхню невіру» (Мт. 13:54-58).

Місія Ісуса на землі була нелегкою. Отець Небесний послав Його на землю для того, щоб проголосити людям Євангеліє Царства Божого. Але не всюди Його приймали, не всюди розуміли. З раннього дитинства життя Ісуса супроводжувалося небезпеками і ризиком. Господь народився не в царському палаці, а в вифлєємській печері. Батькам Ісуса довелося переховуватися і втікати в Єгипет, тому що цар Ірод, побоюючись конкуренції з боку Немовляти-Царя, звелів «повбивати в Вифлєемі й по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше...» (Мт. 2:16).

Оманливі очікування

Коли Господь почав Своє служіння, Його життя також було пов'язане з небезпекою. Так вийшло, що Ісус не зовсім вписувався в образ очікуваного Месії. Ізраїльтяни на чолі з релігійними лідерами очікували Месію, Котрий, передусім, звільнив би народ від влади римлян і відновив би колишню могутність Єрусалима. Ісус же замість войовничого правління приніс з Собой Євангеліє, яке закликало до смирення і поступливості.

Євангеліст Матвій наводить такі слова Ісуса: «А Я вам кажу не противитись злому. І коли вдарили тебе хто у праву щоку твою, — підстав йому й другу. А хто хоче тебе позивати й забрати сорочку твою, — віддай і плаща йому. А хто силувати тебе буде відбутися подорожжю на милю одну, — іди з ним навіть дві» (Мт. 5:39-41).

Замість того, щоб нищити Своїх ворогів залізним мечем, Ісус проповідував про те, що їх потрібно любити, що кривдників треба благословляти. Господь говорив: «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Мт. 6:14-15).

Чудотворець

Багато людей йшли за Ісусом тому, що дивувалися чудам, котрі Він творив, — у Господа Христа була репутація чудотворця. Чуда важко пояснити раціональною мовою чи за допомогою якихось логічних конструкцій, тому що вони не вписуються в правила людської логіки. Чудо виходить за рамки всього звичного. Якщо десь трапляється щось подібне, то люди передаватимуть звістку про чудо з уст в уста, поки про це не дізнається вся округа.

Через чуда, які творив Ісус, Його шукали навіть тоді, коли Він хотів відпочити чи побути наодинці зі Своїми найближчими послідовниками. В Євангелії від Івана описаний випадок, коли натовп людей шукав Ісуса, Котрий разом з учнями переправився човном на другий бік Галілейського моря. Люди знайшли човни і переплили море для того, щоб знов побачити Його. Коли Ісус помітив, що Його шукають, Він сказав: «Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились. Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Людський...» (Ів. 6:26-27).

Ісус в Назареті

Господь відвідував різні міста і поселення. Усюди Він навчав і зцілював людей від недуг. І ось тепер настав час прийти в Назарет, Його рідне місто. Місто, в якому Він виріс і яке добре знав, у котрому кожна вуличка була знайома. Тут Він в часи юності допомагав Йосипу у столярстві. У Назареті Ісус знав багатьох. Багато знали і Його. Напевне, Ісусу було приємно відвідати таке рідне місто. Знайома Йому була й синагога, в якій Він багато разів бував разом зі Своїми батьками — Марією і Йосипом, а також братами й сестрами.

Учитель і Месія

Однак цього разу Ісус прийшов до Назарета як Учитель, Месія, як Божий Син, на Котрого була покладена місія проповіді Євангелія Божого Царства. Євангеліст Матвій пише, що, прийшовши в синагогу, Ісус навчав людей.

Вчення Ісуса дивувало багатьох. У Святому Писанні підкреслюється, що Ісус навчав як «можновладний», а не як книжники і фарисеї (Мт. 7:29). Він відкривав людям істини, котрих Сам дотримувався і котрі втілював у Своєму житті.

Вчення Ісуса було авторитетним ще й тому, що Він зійшов від Бога і обґрунтував те, що говорив, Писаннями Старого Заповіту, проливаючи на них нове світло і даючи їм нове тлумачення у світлі того, що Він повинен був звершити на землі. Ісус читав добре відомі народу тексти, але тлумачив їх у контексті покладеної на Нього місії.

Він прочитував відомий текст із Книги пророка Ісаї: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання» (Лк. 4:18-19).

Цей текст, напевне, був знайомий багатьом, якщо не всім, але тлумачення Ісус запропонував зовсім нове, особливе. Він почав говорити про Себе як про Того, Кому Небесний Отець довірив проповідувати полоненим визволення, незрячим — прозріння, і відпустити на волю помучених.

Відкинення

Людська реакція була миттєвою. Незважаючи на те, що Господь насправді чинив усе, про що було написано, народ обурився. Ісус промовив ці слова в Назареті, у Своєму рідному місті. Люди ж почали говорити: «Та що Він собі дозволяє! Чи не Син Він Йосипа? Ми ж Його добре знаємо!». Потім Йому кинули вслід: «Лікарю! Зціли Самого Себе!».

Як почувався в ці хвилини Ісус? Чи очікував Він такого «теплого прийому» у Своєму рідному місті, у рідній синагозі, від людей, котрі Його так добре знали і котрих Він любив? Вони не сприйняли Його, Ісуса, Котрий був близький для них і Котрий нічого злого не хотів їм зробити. Їм подобалися Його чуда. Вони багато чули про Нього, але сприйняли Його як Месію вони не захотіли.

Напевне, Ісус опечалився. Він диву-

вався їх невірству. Із сумом в серці Він думав про те, що всюди Його слухали і сприймали, а в рідному для Нього місті не захотіли слухати.

Ісус ніколи нікому нічого не нав'язував. І тому все, що Йому залишалося зробити, — це з сумом піти з міста, яке Він вважав рідним, але яке не вважало рідним Його, Ісуса з Назарета, що прийшов спасти людей, у тому числі і жителів Назарета, від їхніх гріхів. Це спонукало Спасителя проголосити слова, які також стали крилатими: «Пророка нема без пошани — хіба тільки в вітчизні своїй та в домі своїм!».

Куди йде Ісус?

Ісус йде туди, де Його сприймають. Він залишається там, де для Нього є місце. Він не бажає зайняти чуже становище. Господь ніколи насильно не втручається в чийсь життя і без дозволу не займе жодного серця. «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього увійду і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (об. 3:20).

Христос відповів на прохання римського сотника, поганина, який увірував в Нього, і зцілить його хворого слугу. Він буде говорити з жінкою-самарянкою, язичницею і грішницею. І Він розповість їй про дорогу спасіння. Замість Назарета Він знайде прихисток в тихій Віфанії, у домі Марти, Марії і Лазаря, справжніх друзів, які Його розуміли і сприймали.

Потім Ісус триумфально увійде в Єрусалим. Від Нього багато всього будуть очікувати: царювання, скинення влади римлян, гучних перемог в стилі завоювань царя Давида... Але замість цього Він отримає заздрість і ненависть з боку первосвящеників і книжників.

Ісуса осудять і, врешті-решт, розпнуть на хресті як найостаннішого розбійника.

Ісус буде дивитися на славний Єрусалим, Божу столицю, де був храм, центр поклоніння Всемогутньому Богу Ягве, і буде плакати, промовляючи ці слова: «Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуваш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх — та ви не захотіли! Ось ваш дім залишається порожнім для вас!» (Мт. 23:37-38).

Ісус і сьогодні приходить до нас, до наших міст і сіл. Він ходить вулицями наших мегаполісів і запитує: «Чи приймеш ти Мене? Чи увіруєш? Чи присвятиш Мені життя?».

Як сумно, що Ісус став чужим у багатьох містах, в яких ще років 50-60 тому Його вважали своїм. Як опечалює те, що Його не сприймають в багатьох містах Західної Європи і Північної Америки з їх чудовими, але часом напівпорожніми церквами й соборами!

Багатьом із нас Ісус знайомий. Ми чули Його Ім'я з дитинства, відвідували церкву щонеділі, але ми ніколи не сприймали Його всерйоз, по-справжньому, не визнавали як Господа і Спасителя.

Коли Ісус підійде до тебе, друже, коли ти почуєш Його голос, не відкинь Його, вислухай і прийми у своє життя. Це наймудріше, що ти можеш у житті зробити.

Олег ТУРІАК.

Для щастя потрібно насправді небагато. Хтось сказав: хочеш бути щасливим? То будь! Досить просто відмовитися від негативних думок і жити, насолоджуючись кожною секундою. Але в цьому і полягає найбільша проблема. Дуже важко контролювати думки, не контролюючи слова, адже слова — це форма для наших думок.

Немає вибору

«У мене немає вибору, мені треба зробити це, перш ніж я піду додому». Це неправда. Вибір є завжди. І він повністю залежить від вас. Ви самі аналізуєте ситуацію, прогнозуєте наслідки, порівнюєте

Хочете доброго життя? Обновіть словниковий запас

можливі варіанти розвитку подій і, спираючись на це, приймаєте рішення.

Не могу

Скільки разів ви говорили ці слова, хоча це неправда. «Я не могу більше йти, не могу більше писати, не могу більше спілкуватися з цією людиною...» — ви літало з ваших уст, але ви робите це досі. Немає слів «не могу», є слова «не хочу».

Невозможно

«Я не досягну успіху! Це невозможно! Я надто невправний!» — не промовляйте фраз, подібних до цих. Немає нічого не-

можливого! У 1998 році інвалід підкорив найвищу вершину світу — Еверест. У житті кожного може статися щось подібне, тільки для цього потрібні час, зусилля і терпіння.

Ніколи

«Я ніколи не навчуся співати!», — жаліється ви. Але навіть якщо сьогодні звук вашого голосу викликає в сусідів мрію про ваш переїзд, не розчаровуйтеся. Ви можете вдосконалюватися, розвиватися і вивчати нові навики до безкінечності. Тому замість «ніколи» краще кажіть: «Поки що».

Вб'ю

Напевне, майже кожна людина хоча раз в житті жартома погрозувала вбити когось. «Якщо він ще раз гримне дверми, я його вб'ю!» або: «Якщо їх пес ще раз гавкне на нашого kota, я вб'ю його!» чи: «Якщо ти ще раз назвеш мене товстим, я вб'ю тебе!». У пориві емоцій ці слова легко злітають з язика. Ми проголошуємо їх, навіть не задумуючись про їх істинний зміст. Це всього лише спосіб виразити гнів, образи і незадоволення, думаємо ми. Але насправді слова несуть у собі

конкретний зміст, залишаючи видимий відбиток на нашому житті і житті тих, до кого ці слова звернені. Тому замість погрози вбити краще скажімо, що нам дуже прикро, що сталося те чи те. І це справить на опонента значно більший ефект.

Ми самі створюємо своє майбутнє своїми думками і словами. Думка і слово — це потужний механізм, здатний досягти неймовірних результатів. Згадайте: «На початку було Слово!».

Контролювати свої думки і свою мову дуже непросто, але якщо ми твердо вирішимо змінити своє життя на краще, просімо допомоги в Бога, і Він не забариться нам допомогти.

6 квітня молитовне віче майдані Незалежності в Києві оголосили на годину пізніше. Та християнам довелося ще довше чекати, поки на сцену вийдуть пастори євангельських протестантських церков.

Розпочали віче пісню «Боже великий єдиний, нашу Вкраїну храни», після чого ведучий, пастор Юрій Кулакевич, представив першого спікера – президента Об'єднання незалежних харизматичних християнських церков України (повного Євангелія) Анатолія Гаврилюка. Промовець закликав до молитви про наш народ. «Як багато сьогодні людей перебувають у тяжкому стані, моральному і матеріальному. Але немало й багатих та благополучних. На мою думку, якби багаті люди ділилися, то Україна вже давно була б процвітаючою країною».

Проповідник згадав приклад біблійного героя, начальника митників Закхея, який, покавшись, вирішив половину свого маєтку віддати убогим, а коли кого скривдив, повернути вчетверо.

Пастор Союзу вільних церков ХЄВ України Олег Борноволок зачитав уривок із Нагірної проповіді Ісуса Христа. «Блаженний той, хто чинить так, як написано. Тому схилимо наші серця, щоб Його мир прийшов на нашу землю», – закликав він.

Представник Братства незалежних церков та місії ЄХБ України Степан Губатов закликав до молитви про єдність Божого народу. А пастор Андрій Ковальов, який представляв Всеукраїнський союз церков ЄХБ, нагадав, з чого починався Майдан. Люди просто вийшли висловити свою незгоду із несправедливістю. «Нині ми маємо не протистояння України і Росії,

«Невже для того, щоб Україна молилася разом, треба, щоб падали бомби?»

не протистояння людей, а протистояння добра і зла, правди за неправдою», – наголосив промовець.

У завершальній проповіді старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко нагадав, що в усі часи люди діяли за принципом «як тривога, то й до Бога». Так було і в 2001-му в Америці, коли в Нью-Йорку звалилися вежі-близнюки, – церкви тоді наповнилися людьми. Так було і під час Другої світової, коли вибухали бомби. Тоді

люди не ділилися на конфесії.

«Дорогі мої, невже для того, щоб Україна молилася разом, треба, щоб падали бомби? Той, хто молиться в останній момент, має знати – це дуже небезпечно. Тому навчимося молитися, коли ми здорові, дякувати Богу, коли нам добре, а не коли ми вже гинемо! Навчимося стояти на духовних барикадах. Бо саме на них вирішується доля України, а вона – в руках Бога».

Старший єпископ звернувся до молоді

із закликом не витратити свої молоді роки на гріх і беззаконня. Пам'ятати, що найсильніша зброя – це посилені молитви праведного. «Ради молитви праведних людей Бог помилує мільйони. Содом і Гоморра були погублені не тому, що там було багато грішників, а тому, що там було мало праведників».

Яким буде присуд для України? Якщо ми відвернемо своє лице від Бога і не захочемо Його покровительства, Він залишить нашу націю: «Живіть і царюйте самі»... Сьогодні наша країна проходить дуже вузьке місце в історії, і сумно, що багато мільйонів українців цього не

усвідомлюють. Нас чекають дуже непрості дні, і чекають дуже скоро, якщо ми не станемо в проломі. Бо якщо наші молитви зараз не підуть у небеса, потім небо може бути закрито. Блаженний народ, що те, щоб наші діти і молодь виросла в мирі, спокої. Бог хоче благословити Україну. Але щоб Він почув, нам треба отримати статус праведних людей. Блаженний народ, що знає Господа Бога свого. І моя молитва – щоб вся Україна перестала спокушати Господа, перестала проводити експерименти, а повернулася лицем до Всевишнього!» – виголосив священнослужитель.

chve.org.ua.

Віра без діл мертва?

«Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра? Коли ж брат чи сестра будуть нагі і позбавлені денного покриву, а хто-небудь із вас до них скаже: Ідіть з миром, грійтесь та йжіте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то допоможе? Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі!» (Як. 2:14-17).

Якщо спасіння стається через «добрі діла», тоді багато людей, включаючи християн різних гатунків, а також просто добрих напіврелігійних чи взагалі нерелігійних людей, потраплять на небеса. Проте Біблія навчає, що всі люди грішать, тобто їхні діла свідчать проти них. Тому Бог послав Свого Сина, щоб вирішити проблему людського гріха, яку людство не могло самотужки вирішити. Релігія діл не розв'язує проблеми гріха.

Що таке віра? Це сприйняття факту без явних переконливих доказів. Наприклад, якщо я вірю в Україну, то вірю в її благополуччя, поступ, стрімкий економічний розвиток. Якщо мій друг свідчить, що може запам'ятати сотню цифр після коми числа «пі», то я можу повірити, тобто сприйняти його заяву без доказів. Віра – це не щось містичне чи абстрактне, це позиція нашого розуму, яка полягає у прийнятті певної інформації.

А що таке віра в Ісуса Христа? Є віра в нього як в історичну особу. Радянська атеїстична пропаганда навчала: «Був такий чоловік, Ісус Христос, а потім люди з нього бога зробили». Є віра в Ісуса як пророка чи релігійного вчителя. Але віра в Ісуса Христа у євангельському сенсі – це віра в те, що Він – Син Божий, Спаситель, що прийшов померти за гріхи всього світу, і за мою особисті в тому числі. Коли я вірю в Ісуса, я погоджуюсь з тим, що Він помер за мене особисто. Біблія багато разів говорить, що саме така віра веде до спасіння грішника. Тобто віра передбачає згоду з фактом, що Ісус Христос вчинив для мого спасіння те, що не міг вчинити я – своїми ділами, моральністю, релігійністю, послухом.

Якби спасіння досягалось ділами, Ісус помер би даремно. Але спасіння Бог пропонує через жертву Христа, тобто через Його страждання, кров, смерть. Вірою ми приймаємо Його заслуги замість того щоб пхатися на небо зі своїми ділами. Якщо я вірю в свої діла, у можливість заробити чи заслужити спасіння, – я не вірю в Ісуса, а якщо вірю в Ісуса – я не вірю у можливість спаситися самому.

Можна глибоко вірити в Віні-Пуха чи колобка – але така віра марна. Можна вірити у цвіт папороті, але папороть не цвіте. Ісус Христос дійсно помер, воскрес і вознісся, тому віра в нього правильна.

Ісус Христос багаторазово говорив про спасіння через віру. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто

вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Апостол Павло навчав, що спасіння Бог дає людині безкоштовно (Еф. 2:8-9), а благодать і діла – поняття взаємовиключні (Рим. 11:6). Спасіння не може бути і платним, і безплатним – це взаємовиключні поняття. Медицина не може бути платно-безплатна. Освіта також. Вона або отримали спасіння, або ні. Різниця в тому, що коли Бог, на відміну від уряду, називає речі безплатними, вони такі і є.

Але що тоді мав на увазі апостол Яків? Невже він перекреслив слова Ісуса Христа і апостола Павла про спасіння без діл? Певно, що ні, бо книга Якова така ж богонатхненна, як і будь-яка інша у Святому Письмі. Річ у тому, що Яків писав, як жити побожно і свято, коли ви вже отримали спасіння, а не про те, як отримати спасіння. Яків закликає читачів-християн проявляти любов до ближнього. «А понижений брат нехай хвалиться високістю своєю, а багатий пониженням своїм, бо він промине, як той цвіт трав'яний» (Як. 1:9-10).

«Отож, мої брати любі, нехай буде кожна людина швидка до послуху, забарна говорити, повільна на гнів» (Як. 1:19).

«Коли ж хто гадає, що він побожний, і свого язика не вгамовує та своє серце обманує, марна побожність того!» (Як. 2:26).

Але далі Яків пише: «Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра?». Про яку віру мова? Під вірою тут треба розуміти не стільки віру в Ісуса Христа як особистого Спасителя, як віру в широкому розумінні: віру в Божу любов і справедливість, у потребу робити добро ближньому... Така віра – логічний наслідок і продовження віри в Ісуса Христа, частина нормального християнського світогляду. «Чи віруєш ти, що Бог один? Добре робиш! Та й демони вірують – і тремтять» (Як. 2:19). Правильно вірити, що Бог один (бо Він дійсно один), але чи твоя віра спричинилася до певних наслідків у житті? Просто констатувати факт віри у щось – цього замало. Потрібні наслідки.

«Авраам, отче наш, чи він не з діл виправданий був, як поклав був на жертівника свого сина Ісаака?» (Як. 2:21). «Бо коли Авраам виправдався ділами, то він має похвалу, та не в Бога. Що бо Писання говорить? Увірував Авраам Богові, і це йому залічено в праведність» (Рим. 4:2-3).

Що має на увазі Яків про виправдання Авраама з діл? А те, що його діла засвідчили про його віру. Але саме виправдання відбулося ще за 13 років до подій з Ісааком. 13 років Авраам щасливо жив, а потім підтвердив свою віру ділом. «Чи ти бачиш, що віра допомогла його ділам, і вдосконалилася віра із діл?» (Як. 2:22). Вдосконалилася – тобто набула повноти.

Отже, діла в жодному разі не є умовою спасіння, але вони необхідні як прояв милосердя і любові, як засвідчення своєї віри в Бога перед людьми.

Сергій ЧЕПАР.

Я відмовляюся когось змушувати...

Я не хочу нікого змінювати, переробляти, модифікувати, пваштовувати, перетворювати. Ні своїх батьків, ні свою дружину, ні свою дочку, ні сина, ні свого пастора, ні свою церкву, ні своїх колег. А ще менше хочу змінювати росіян, багато з яких на чолі з громадянином Путіним продовжують братими задушливими обіймами «підтримувати» східну Україну. І деякі християни, на великий подив, у їх числі... Я відмовляюся будь-кого змінювати... Якщо навіть ми когось насильно і змінюємо, то це неприродні зміни, бо вони не добровільні...

Справжнє християнство – це не моральність, не «батіг і пряники». Це відносини з Богом-Отцем, Сином і Духом Святим. Справжній християнський шлях освячення – це не шлях, яким славилася павлики морозови та Микола Островський (цінності яких, на наш жаль, все ще ностальгічно педалюються навіть серед християн), але це вірність винятково цінностям Христа...

Усунення від гріха ще нікого не наблизило до Бога. Усунення від гріха і аморальності – це гуманістична мораль, яка творить з нас людину, що пізнає добро і зло тільки через куштування плоду непослуху Творцеві. Але людину без характеру, який дозволяє пізнавати добро і зло через утримання від куштування плоду, через послух Творцеві. Без характеру, істинність якого була доведена на хресті проявом слухняності не Пилату, але виключно Отцю і Його волі.

Та й чи можна по-справжньому усунутися від гріха без того, щоб не вхопитися за простромлену руку Христа, який один здатний витягнути мене з печі гріховного голокосту людства? Чи можна по-справжньому позбутися аморальності без того, щоб не розп'ястися з Ним на Хресті? Без того, щоб разом з Ним не битися до крові проти гріха?

Чи можу я когось насильно змусити віддалитися від гріха, якщо Христос стверджує, що, подивившись на дівчину з пожадливістю, я вже вчинив перелюб з нею; чи, дозволивши собі ненависть в думках, я вже обагрив свої руки кров'ю як братовбивця. Чи можу я когось насильно змусити наблизитися до Христа? Чи можу когось насильством змусити народитися від Духа Святого? Ні. Це протиприродно, тому що не добровільне і богопротивне.

Бог благав Свій обраний народ звернутися до Нього. Але вся історія Ізраїлю показує, що народ дуже рідко дослухався заклику Творця. Настільки рідко, що, врешті-решт, Бог у Своїй любові Сам втілюється в людину, щоб безпосередньо святими устами Боголюдини в грішні вуха людини донести слова справжнього життя з Богом. Без насильства. Тому що Він міг розп'яти весь народ Палестини на хрестах навколо Голгофи за саму тільки думку явити насильство над Боголюдиною. Але чомусь у Своїй любові Він вибрав бути розп'ятим Своєю же народом за гріхи Свого народу, щоб дати Своєму ж народу нове життя тут, на землі, і там, у вічності.

Хто хто, але Бог мав і має всі можливості насильно змусити людину змінитися. Але Він не вибрав шлях насильницьких змін характеру людини. Так, Він дозволяв

змушувати...

колись і дозволяє нині нам сьорбнути сповна наслідки наших неправильних рішень. Але навіть у момент нашої слабкості і беззахисності Він чекає добровільної покори, що виходить з любові і усвідомлення Божої доброти, і не проявляє насильства, щоб змінити нас.

Через пророка Ісаю Отець проголосив, що Він «тростини надломленої не доломить і льону тліючого не погасить, буде суд по правді чинити» (Іс. 42:3). Син, прийшовши на землю, святими устами в грішні вуха звіщає слова Отця, що Він «тростини надломленої не доломить і льону тліючого не погасить, поки не допровадить присуду до перемоги» (Мт. 12:20).

Тому я відмовляюся будь-кого змінювати. Христос, Якого я знаю, – Бог любові, а не насильства. Любов шукає, як змінити самого себе і стати прикладом, моделлю зміни свого характеру, щоб явити Христа. Насильство ж прагне змінити іншого задушливими братніми обіймами. Любов хоче показати радість добровільних відносин між особистостями, які ми бачимо у Святій Трійці. Насильство прагне контролювати все навколо через одержимість владою на догоду своєму alter ego, за яким, як правило, ховається голий король. Любов Сама йде на хрест за грішника. Насильство розпинає ближнього. Любов біжить назустріч блудному синові, незважаючи на статус і думку суспільства. Насильство вимагає і чекає, коли блудний і «правильний» сини поклоняться і поцінують ноги, визнавши себе прахом від праху земного.

Тому я відмовляюся будь-кого змінювати. Я не хочу, щоб мій син і моя дочка, мої молодші брати чи сестри зодягалися в мій «образ і подобу». Я не хочу доламати надлану душу свого життя або рису характеру, процес перетворення здійснюється досить болісно. Іноді настільки, що я блукаю весняними вулицями нашого містечка з затуманеними очима і безмовними питаннями і прагненням збагнути Божий мир, що вищий від усякого розуму, до тих пір, поки моє серце і думки не заспокояться у Христі Ісусі, в Його Любові, у думках про Його покірність Отцю до хреста, до смерті, до сходження в пекло, до воскресіння, до вознесіння і нового життя в новому тілі з Отцем там, де вже ніколи не буде ні насильства, ні часу.

Тому я відмовляюся будь-кого змінювати, але молюся про себе, про свого ближнього, про всіх християн, щоб ми добровільно могли дозволити Христу змінити наш характер, щоб добровільно вибрали вчитися не узгоджуватися з цим часом, але переіменувалися відновою свого розуму, щоб пізнавати, що є воля Бога – добро, приємність та досконалість (Рим 12:2). Молимося. Солимо. Світимо. Без насильства...

Тарас ДЯТЛИК.
Богослов.

Навесні 31 року після Різдва Христового, напередодні Пасхи, у резиденції римського намісника в Єрусалимі зустрілися двоє чоловіків — прокуратор Юдеї римлянин Понтій Пилат і юдейський Вчитель Ісус із Назарета. Один з презирством і ненавистю ставився до підвладного йому народу, не раз ображав його релігійні почуття і вдавався до насильства. Інший, беззавітно і віддано люблячи Свій народ, готовий був пожертвувати життям заради його щастя і процвітання.

Читаючи історію про безглузде судище, можна подумати, що Пилат ввесь час турбувався про те, щоб звільнити Ісуса. Здається, що прокуратор хотів зберегти йому життя, але належних зусиль йому не вистачало... Але насправді саме Ісус робив усе можливе, щоб спасти Пилата.

Незважаючи на його зусилля, Пилат відмовився прийняти спасіння. І в ритуальному обмитті рук перед юдейським народом для Пилата прозвучав останній дзвінок. Через п'ять років римський прокуратор був усунений зі своєї посади, зісланий в південні провінції імперії, де незабаром закінчив життя самогубством.

Чому історія вибрала на роль судді Понтія Пилата? Чи міг на його місці опинитися хтось інший? І якщо не Пилат, то хто?

Розгніваний натовп, підбурюваний первосвященниками, книжниками й старійшинами, привів Ісуса, звинуваченого

Хто, якщо не Пилат?

в богохульстві, до службової резиденції римського намісника Понтія Пилата.

В юдеїв існував звичай — перед Пасхою просити римського правителя помилувати одного із засуджених до смерті. Але ці прийшли просити про страту. З самого початку Пилат був переконаний, що Ісуса звинувачують через заздрість, оскільки за Ним не було ніяких тяжких гріхів. А Ісус? Він вирішив використати надану йому можливість для того, щоб спасти Пилата. Бачачи в Пилаті передусім грішника, Ісус готовий був померти за нього. Для Пилата настав момент істини. Йому належало прийняти найважливіше рішення в житті: стати громадянином Царства Небесного чи відкинути його. Пилат відмовився, іронічно запитавши: «Що є правда?». Для нього правда — лише філософська категорія. Якби Пилат прийняв правду з уст Христа, він не був би винним в пролитті крові праведника. Але якщо не Пилат, то хто?

Неправедний суддя

Кесар наділив прокуратора широкими судовими повноваженнями. Закон дозволяв йому винести справедливий вирок. Але Пилат усім цим не скористався. Спочатку він спробував взагалі відмовитися розглядати справу і перекласти відповідальність на юдеїв: «Візьміть Його та й за вашим Законом судіть Його» (Ів. 18:31). Не

вдалося. Потім він запропонував відпустити Ісуса, але вони вимагають: «Розіпни Його!». «От тоді взяв Ісуса Пилат й звелів збичувати Його» (Ів. 19:1). Воїни сплели з терну вінок, поклали Йому на голову, почали бити Його, примовляючи: «Радій, Царю Юдейський».

Пилат сподівався викликати в народі співчуття, думаючи, що задовольнить натовп малою кров'ю. Коли Ісуса вивели до народу, зраненого, в розірваній одежі, Пилат заявив: «... провини ніякої в Нім не знаходжу» (Ів. 19:4). Мовчазне смирення Христа глибоко вразило багатьох людей, що зібралися на судище. Але священники швидко опам'яталися. Вони прагнули цієї жертви, і народ, підбурюваний вождами, знову підхопив: «Розіпни, розіпни!»

Якби Пилат відразу зайняв тверду позицію, був вірним принципам правосуддя, його ім'я не опинилося би серед тих, хто розп'яв Спасителя. Але якщо не Пилат, то хто?

Бажаючи вберегти прокуратора від доленосного кроку, Бог послав йому застереження. Ангел з'явився дружині Пилата. У сні вона побачила Спасителя і розмовляла з Ним. Дружина Пилата не була єврейкою, але не засумнівалася в сутності Ісуса, визнала в Ньому Небесного Царя. Сон налякав її, вона збудилася з криком жаху і тут же написала чоловікові листа. І коли Пилат, якого мучили сумніви,

роздумував, як йому повестися з Ісусом, крізь натовп протиснувся гінець і передав йому записку від дружини. У ній було написано: «Нічого не май з отим Праведником, бо сьогодні вві сні я багато терпіла з-за Нього» (Мт. 27:19).

Якби він прислухався до божественного голосу, який звертався до нього через найближчу людину, не було би на ньому крові Праведника. Але якби не Пилат, то хто?

Шанс для ката

Незвичайна записка від дружини і звинувачення священників не на жарт злякали прокуратора. А що, коли цей Чоловік, що стоїть перед ним, — насправді Бог?! Незважаючи на муки, викликані бичуванням, на Його обличчі світилась велич.

І тоді Пилат знову підходить до Христа і зі страхом запитує: «Звідки Ти?». Ісус нічого не відповів, адже всього кілька годин тому Він вже сказав Пилату: «Я... прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос» (Ів. 18:37).

Оскільки прокуратор не побажав прийняти свідчення Ісуса, Він більше не мав для нього світла. Роздратований мовчанням Христа, Пилат кричить до Нього: «Не говориш до мене? Хіба ж Ти не знаєш, що маю я владу розп'ясти Тебе і маю владу Тебе відпустити?». Ісус відповів: «Надо Мною ти жодної влади не мав

би, коли б тобі зверху не дано було, тому більший гріх має той, хто Мене тобі видав» (Ів. 19:10-11).

Тільки подумаймо! Ісус у тяжку для Себе мить намагається дати шанс одуматися людині, яка видає Його на розп'яття.

Але якщо не Пилат, то хто би виконав його роль?

Гріх, який облутує

«Після цього Пилат намагався пустити Його» (Ів. 19:12). Хіба раніше він не мав такої можливості? Звичайно, мав. Але тепер прокуратор робить це з особливою наполегливістю. Юдеї ж погрожували, що поскаржаться на нього кесарю. Правління Пилата в Юдеї було небездоганим, і якби на нього знову надійшла скарга, йому вже не вдалось би зберегти свою посаду. Попередні помилки і гріхи завадили Пилату протистояти шантажу. Пилат віддав Ісуса на розп'яття, злякавшись за своє становище.

Якби... Але хто був би на його місці?

Той, хто відкидає правду — свідчення Ісуса Христа чи, колись прийнявши, не живе за нею.

Той, хто проявляє нерішучість і слабку волю у відстоюванні божественної правди і справедливості і легко йде на компроміс зі світом.

Той, хто дозволив забобонам і марновірству взяти над собою владу.

Той, хто не покався в колишніх помилках і гріхах (у найбільш відповідальний момент диявол обов'язково нагадає про них).

На місці Пилата міг бути кожен з нас, я і ви, якщо ми поведимося так, як кесар Пилат.

М. СЕМИН.

Немає часу для Бога?

Одна жінка вигулювала на пустирі собаку. Біля неї зупинився сусід і почав з нею розмовляти. Вона із задоволенням розповідала, як займається зі своєю собакою, як по три-чотири години щодня вигулює її, водить на тренування. Тоді сусід запитав, як вона ставиться до Бога. Жінка відповіла: «Я вірю в Нього, але не так, щоб ходити до церкви. Крім того, у мене безліч справ, діти, чоловік, та ще й телевізор хочеться подивитися». Потім помовчала трохи і додала: «А взагалі, для чого нам з чоловіком церква? Ми зла ніколи нікому не робили, ні з ким не сварилися, а ось дочку варто було б відвести до церкви, але ж її не змусиш!». І жінка почала розповідати, що мала двох доньок. Кілька років тому вони почали вживати наркотики. Старша в наркотичному дурмані викинулася з вікна. Молодша йде тією ж дорогою.

Це типова історія заблудлої, одурманеної людини. І сьогодні таких людей на землі мільйони! Люди змучені, облутані дияволом, але не хочуть шукати Бога. Вони намагаються облаштувати своє життя, турбуються про свою сім'ю, проте біди переслідують їх. Диявол знає своє діло: вкрати, вбити і погубити. Він старається відвести людину від спілкування з Богом — від молитви і вивчення Слова Божого, від служіння Богу. У підсумку людина, яка не має спілкування з Богом і не знає Його волі, стає легкою здобичкою для лукавого. Ісус сказав: «Поправді, направді кажу вам: Хто слухає Слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене, — життя вічне той має

і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24).

Господь Ісус Христос на перше місце ставить знання Слова Божого. Слово Боже звучить на богослужінні, але там виділяється якась окрема тема чи невеликий текст Писання. А для того, щоб знати Божий характер і Його волю, потрібно систематично і глибоко вивчати Біблію. «Хто слухає слово Моє і вірує в Того, Хто послав Мене, — життя вічне той має, тому що «віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17). І якщо ми прохолодно ставимося до слухання, тобто вивчення Слова Божого, то виникає запитання: а яка у нас віра? Жінка, про яку ми згадували на початку, також вірила в Бога, але Слова Його не знала.

Ми спасаємося не своїми ділами, а вірою, однак Біблія говорить: «Віра без діл мертва» (Як. 2:20), а в іншому місці читаємо: «Покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх» (Як. 2:18). І ось який ланцюжок виходить. Спочатку — слухання Слова Божого. Від слухання народжується віра. Ця віра дає спасіння. І, одержавши спасіння, людина бажає цього блага іншим — вона працює для спасіння інших людей. Саме віра в Ісуса спасає від гріха і оживлює для життя вічного. Але коли людина має таку віру, вона показує її своїми ділами. А якщо віру в ділах не видно, то чи є вона взагалі?

Тактика диявола — змусити людину повірити, що світські діла важливіші. Одній людині він підсовує автомашину, іншій — собаку. Він переконує: «Так, Біблію читати треба, але спочатку зроби це, після цього те, а потім те, і вже тоді починаєш». Як правило,

час для читання знаходиться опівночі, коли фізичних сил читати вже просто немає!

Багато людей говорять, що основна їх турбота — про сім'ю. Жінка, про яку йшла мова на початку, говорила так само. І справді, про сім'ю турбуватися потрібно, бо «коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той вирісся віри, і він грішій від невірного» (1 Тим. 5:8). Але треба переглянути розпорядок свого дня. Скільки часу приділяла та жінка своїй собаці? А скільки часу ми приділяємо телевізору, пустопорожнім розмовам, автомашині? Що для нас пріоритетніше — футбол, завіси на вікнах, городи чи можливість поспілкуватися з Богом, послужити своїми ділами для слави Божої? Якщо перед нами постає вибір: послужити Богові чи зайнятися домом або бізнесом, що ми виберемо?

Нам треба молитися, щоб Бог навчив нас знаходити ту золоту середину, аби ми могли встигнути і Слово Боже прочитати, і Богові послужити, і зробити все необхідне вдома і на роботі. Бо якщо ми не будемо брати участі в Його ділах, значить, віра наша мертва (Як. 2:20), а без віри догодити Богові неможливо (Євр. 11:6). А як тільки ми починаємо займатися Його ділами, Отець Небесний починає займатися проблемами і потребами нашої сім'ї, турбуватися про наш заробіток, організовувати наш бізнес і дбати про наших дітей.

Уже загана жінка також хотіла щастя своїм дітям, хотіла дати їм освіту, влаштувати їхнє життя. Але не змогла вберегти від наркотиків. Виявляється, дітям потрібна була зовсім не освіта! Подивіться, як Ісус говорить про взаємостосунки в родині: «Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, — Я не мир принести прийшов, а меча. Я ж прийшов «порізати чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю, і невістку з свекрухою її. І: «вороги чоловікові — домашній його». Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний. І хто

не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний. Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою, — той знайде її» (Мт. 10:34-39).

На перший погляд, мова йде про те, що в сім'ї всі повинні пересваритися через Ім'я Христа. «І вороги чоловікові — домашні його». Це кульмінаційний момент заяви. Однак наступні вірші з'ясовують все. Ісус говорить, що Він прийшов розділити близьких для того, щоб заповнити Собого серце людини, і тому говорити: «Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний». Більше того, Ісус говорить, що надмірна любов завдає людині шкоди, тому об'єкт любові в очах Божих стає людиною ворогом. Наприклад, матір так любить свого сина, що в її серці не залишилися місця для Господа. Ось тут необхідне розділення мечем, котрого приніс на землю Ісус! Бо інакше ця жінка може загинути сама і загубити свою дитину! Якщо в її серці немає місця Христові — чим вона буде наповнювати серце своєї дитини?

Якщо в нашому серці немає місця для Ісуса, ми порушуємо головну заповідь: «І любіи Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю». Кожній людині потрібно виділити час для Ісуса, спілкуватися з Ним, пізнавати Його характер і Його волю. На жаль, у людей немає часу для Бога. Для Того, Хто віддав Себе їм всього без остатку!

Тому перегляньмо свої взаємини з Христом. Чи достатньо часу ми відводимо на вивчення Слова Божого, на спілкування з Богом в молитві, на спілкування з братами і сестрами в Христі, на прославлення Імені Божого своїми ділами?

Молімося, щоб Господь Ісус Христос показав нам, що в нашому житті йде не за Його задумом, де ми витрачаємо намарно час, який Він нам відпустив. Щоб ми ніколи й подумати не сміли, що в нас немає часу для Бога.

Олексій КАЗАКОВ.

МАГДАЛИНА

«А Марія стояла при гробі назовні та й плакала. Плачучи, нахилилась до гробу» (Ів. 20:11). Недавно вона стояла біля хреста і очима, повними сліз і невимовного болю, дивилася на єдиний смисл її життя — Визволителя її тіла й духа, Утішителя, свого Спасителя Ісуса Христа.

Вона пригадала свою першу зустріч з Давачем всіх благ, і серце обірвалося в грудях при думці, що ця любов забирає в неї смерть. Ця думка була нестерпною для повного світлих сподівань серця. Лише тепер вона відчула себе вільною, але цей страшний хрест розбив її серце.

Вона ловила погляди приниження й зневаги, презирства й ненависті з боку добропорядних громадян Юдеї. На неї плювали, готові були розірвати на шматки. Її життя не варте було й копійки, лише кілька важких каменюк відділяли її існування від смерті. І вона знала, що гідна смерті. Іноді для її виснаженого духа смерть здавалася нагородою.

І ось настав той день, коли, йдучи слідами ганьби, вона була готова прийняти покарання. Але замість безнадії побачила в Його очах надію. Злість фарисеїв її вже не тривожила. Було зрозуміло, що це лише привід, «щоб мати на Нього оскарження» (Ів. 8:6).

Фарисеї були впевнені, що цього разу вони виграють битву. Бо цього разу вони зробили ставку на Його милосердя і співчуття. Йому не

довелося переконувати їх, змагатися з ними в красномовстві. Він просто поставив на один рівень блудницю і священників, зрівняв гордість і пиху з блудом і перелюбом: «Хто з вас без гріха — нехай перший на неї той каменем кине!» (Ів. 8:7). Його слова гострими голками впилися в їх серця, і вже ніхто не смів промовити ні звука.

Її очі наповнилися сльозами. Ніхто ніколи не оцінював її життя так, як цей Чоловік. Ніколи вона не відчувала більшого вияву уваги і турботи, як тепер, у хвилини її сорому і ганьби. Її затуменні від сліз очі засвітилися вогнем радості і надії. В очікуванні смерті вона зустріла саме Життя. Його голос мелодійно звучав в її душі протягом всього життя, що залишилося, а Його слова вона до смерті зберігала у своєму серці: «Де ж ті, жінко, що тебе оскаржали? Чи ніхто тебе не засудив?». І тут її очі зустрілися з Його променистими і спокійними очима.

Цієї зустрічі вона чекала все життя. Сам Бог втішив і підбадьорив її: «Не засуджую й Я тебе. Іди собі, але більше не гріши!» (Ів. 8:10-11). Іншими словами: «Маріє, Я створив тебе не для такого життя. Але Я не осуджую тебе, Я не осуджую твою слабкість і з любов'ю кажу: «Йди за Мною, не покидай Мене, і ти звільнишся від рабства гріха назавжди. Я дам тобі силу». Марія з насолодою вбирала в себе кожне слово свого Спасителя. І нарешті вона відчула довгоочікуваний спокій.

Як не схожий цей погляд на всі інші. Цей шматок неба, що загубився в темряві людських сердець, знайшов місце в її серці.

Так, її очікували розчарування, біль, нові сльози каяття, але з кожним днем в ній зростала любов до Нього. Вона жила Ним.

Але ось з Його розп'яттям, розп'яттям її нового життя, все втратило смисл. Вона не встигла послужити своєму Господу, не встигла висловити всю вдячність звільненого серця. В останні хвилини Його життя вона не відходила від свого Спасителя й Царя,

очікуючи чуда. Але Він помер... І з Ним, здавалося, померла Марія.

До кінця не висловлена любов і вдячність привели її до Учителя, до Його гробу. Вона хотіла хоч чимось ще послужити Христу, але, побачивши, що камінь відвалений від гробу, зрозуміла, що хтось вкрав її останню Втіху. Це була нова втрата, до котрої Марія була так само не готова. Вона, як і учні, до кінця не усвідомила місію Христа.

Горе затуманило її пам'ять, і вона не пам'ятала Його слів про воскресіння. Одна думка скалкою застрягла в її голові: «Узяли прого Господа, і я не знаю, де Його поклали» (Ів. 20:13). І навіть поява двох ангелів не могла втішити Марію. Глухий біль розривав її серце. Відчуття безнадії стисало тіло. Спів птахів, яскраве сонце, лагідний вітерець, що осушував її сльози, — усе це було в тому, іншому житті, коли Ісус ще був живий.

Але Хтось стояв поруч, розділяючи її біль і сльози, бажуючи, як завжди, втішити і дати нову радість. І ніжний мелодійний голос, який рідкий і бажаний, знову звернувся до неї: «Чого плачеш ти, жінко?» (Ів. 20:15). Цього разу вона не впізнала Його. Вона померла разом зі своїм Учителем. Але Ісус в ніжній турботі не залишив її. Усе той же голос назвав її по імені: «Маріє!» (Ів. 20:16). І тут її обважнілі від сліз очі зустрілися з Його все тим же променистими і спокійними, як гладь моря, очима. Він воскресив її, і, не в змозі стримати свою радість, вона миттєво припала до Його ніг. «Так, так, Він воскрес!» — раділа й співала душа. І тепер сльози радості і захоплення прийшли на зміну горю.

«...Йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого!» (Ів. 20:17). Вбираючи кожне Його слово, як спрагла земля воду, Марія Магдалина стала вісницею радості воскресіння Господа й Учителя.

Є. ШЕВЦОВА.

Заповіт любові і благодаті

У Послання до євреїв розкривається вражаючий принцип Нового Заповіту, який Бог уклав з людиною: **«Бо Бог, обітницю давши Авраамові, як не міг ніким вищим поклястися, поклявся Сам Собою»** (Євр. 6:13). Бог обіцяв Авраамові: **«Поблагословити — Я конче тебе поблагословлю та розмножити — розмножу тебе!»** (Євр. 6:14).

Далі читаємо:

«Бо люди клянуться вищим, і клятва на ствердження кінчає всяку їхню суперечку. Тому й Бог, хотівши переважно показати спадкоємцям обітниці незмінність волі Своєї, учинив те при помочі клятви, щоб у двох тих незмінних речах, що в них не можна сказати неправди Богові, мали потіху міцну ми, хто прибіг прийняти надію, що лежить перед нами, що вони для душі, як котвиця, міцна та безпечна, що аж до середини входить за засло-ну, куди, як предтеча, за нас увійшов був Ісус, ставши навіки Первосвященником за чином Мелхиседековим» (Євр. 6:16-20).

Ці вірші дають уявлення про точну, безвідмовну, абсолютну і безумовну безгрішність і правдивість Всемогутнього Бога. Він дотримався Своєї обіцянки благословити рід людський в насінні Авраама. Він завжди виконує Свої обітниці. Здатність мати якр для душі походить від Божої природи. Послання до євреїв свідчить про «незмінність волі» Його (6:17) і про досконалу праведність нашого «предтечі» (6:20). Котрий пішов на Хрест за нас і заради нас.

Ісус Христос — наш Первосвященник і Спаситель. Його співчуття до нас невичерпне. «Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євр. 4:15). «Він нас спас... з Своєї милости» (Тит. 3:5). «Це милість Господня, що ми не погинули, бо не по-

кінчилось Його милосердя» (Плач 3:22).

У Книзі пророка Єзекіїля знаходимо яскраву ілюстрацію співчуття Господа до нас. Ця ілюстрація передусім стосується народу Ізраїлю, але вона також розкриває природу Божої любові до Його Церкви, Нареченої Христової. «І проходив Я повз тебе, і побачив тебе, аж ось час твій наспів — час кохання. І простягнув Я полу Свою над тобою, і закрив твою наготу, і присягнув тобі, і ввійшов з тобою в заповіт, — говорить Господь Бог, — і стала ти Моєю. І обмив Я тебе водою, і сполоскав Я кров твою з тебе, і натер тебе оливою. І зодягнув тебе різнокольоровим, взув тебе в те-хаш, і сповив тебе в вісон, і покрив тебе шовком. І приоздобив тебе оздобою, і дав нарамники на руки твої, а ланцюга — на шию твою. І дав Я носову сережку до носа твого, і сережки на вуха твої, а пишну корону на твою голову. І приоздобилась ти золотом та сріблом, а одіж твоя — вісон та шовк» (Єз. 16:8-13).

Ці вірші показують насамперед становище ізраїльського народу, однак вони стосуються кожної людини. Саме так виглядає вона в очах Божих.

Наша гріхозна природа

«Омий мене зовсім з мого беззаконня й очисти мене від мого гріха» (Пс. 51:4); «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Пс. 51:7). Вроджена природа гріха передається із покоління в покоління. У Божих очах грішний людський рід не має нічого при-бавливого, що могло би спонукати Бога змилюватися над ним. Що могло спонукати Бога звернути на нас увагу? У Книзі Єзекіїля (16:1-13) нам показано безмірне співчуття Бога і Його безмежна здатність любити нас попри гріховний стан наших безпорадних душ: «Бо Христос, коли ми були ще недужі, своїм пори помер за нечестивих» (Рим. 5:6). Х

Невіруюча людина стикається з небезпекою зла, яке повсюдно підстерігає

її, оскільки вона опинилася на відкритому полі сатанинської території. Про неспасенних людей апостол Павло сказав: «... для невірнучих, яким бог цього віку (сатана) засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелія слави Христа, а Він — образ Божий» (2 Кор. 4:4).

Узами гріха можуть бути злочини, потяг до влади чи бажання вивищитися над іншими. Багато людей полонені пристрастю до алкоголю чи наркотиків, живуть в аморальності і збоченнях. Усе це — результат гріха. Безумовно, люди погано розуміють рівень своєї участі в цій системі. Але Писання знову й знову підтверджує існування цього сатанинського володіння. В Євангелії сатана названий «богом цього віку». Йому даний титул «князя демонів» (Мт. 12:24), «князя, що панує в повітрі» (Еф. 2:2) і «князем світу цього» (Ів. 14:30).

Благодать, яка виливається даром

Коли ми віримо в Ісуса Христа і визнаємо Його своїм Спасителем, потоки несподіваної благодаті і незаслуженого благовоління витікають від Його престолу. Тільки Бог здатний викупити нас з рабства гріха і вічного прокляття ціною пролитої крові Ісуса Христа і Його жертви на Голгофі. Ми були мертві у своїх беззаконнях і гріхах, але прозвучало царське слово: «Живи!». Відповідно до Божого Слова, ми живемо через неза-служену нами дію віри в Ісуса Христа. Це означає, що Бог дає нам щось тільки тому, що ми повірили в Христа.

«Я радісно буду втішатися Господом, нехай звеселиться душа моя Богом моїм, бо Він зодягнув мене в шату спасіння, і в одіж праведності мене вбрав, немов молодому, поклав Він на мене вінця, і мов молоду, приоздобив красою мене!» (Іс. 61:10). Як приємно знати, що, хоча ми й не гідні цього, любов Божа стирає наш гріх: «Коли ваші гріхи будуть як кармазин — стануть білі, мов сніг» (Іс. 1:18).

Факти про НЛО

Наближається мить, коли всі, хто вірить у Христа, будуть підняті на небеса, щоб перебувати вічно з Богом. Тому диявол намагається обманути людей, пропонуючи їм альтернативу у вигляді НЛО, щоб люди не думали про Бога.

Нижче наведемо кілька тверджень, які розвінчують обман про позаземні прояви.

Відомі кілька десятків випадків відкриття вогню військово-повітряними силами по НЛО, але нікому й ніколи не вдалося збити чи завдати пошкодження таємничим літальним апаратам.

Жоден радар ніколи не реєстрував входження й перебування НЛО в атмосфері землі.

Попри сотні розповідей про викрадення людей НЛО немає ніяких матеріальних доказів підтвердження свідчень людей, які нібито побували на борту позаземних прибульців.

Порівнюючи різні описи НЛО, можна зробити висновок про те, що кожного разу вони виглядають по-іншому. Безглуздо думати, що якась інша космічна цивілізація будує щоразу новий за зовнішнім виглядом космічний корабель і використовує його лише раз.

Навіть якби у всесвіті існували тисячі розвинутих цивілізацій, мізерно малим виглядає шанс для якої-небудь із них наштовхнутися на маленьку планету, розташовану на краю нашої галактики. Однак поширюються повідомлення про буквально тисячі НЛО (найближча до нас зірка розташована на віддалі 4,2 світлового року).

При ближчих контактах поведінка позаземних істот ніяк не відповідає тому, чого логічно було б очікувати від високорозвинутих міжгалактичних мандрівників (напади, викрадення людей, вбивства, спроби вступити в сексуальний контакт). Прибульці спокійно перебувають в нашій атмосфері без будь-яких дихальних апаратів. Дуже часто вони приносять антибіблії послання, закликаючи до окультизму, відкидаючи вчення Біблії про Ісуса, Бога, спасіння і т. д.

Психологія і вчинки нібито позаземних істот точно відповідають опису демонів чи грішних ангелів з їх грішною, старою, але ніяк не технічною передовою і високорациональною природою. Це не біологічні створіння з іншого світу в глибинах космосу, а примари демонів, що живуть в духовному світі, котрі тільки й шукають, як би їм обманути людину.

З книги Дж. Анкерберга «Факти про НЛО».

Біля Красних дверей...

Переживаємо важкі часи... Що чекає на нас? Християнам періодично приходять відкриття від Бога про прекрасну в Господі перспективу для України, про величезну її роль у майбутньому цілого світу. Бачачи наше сьогодні, нелегко в це вірити. І все ж поділюся деякими думками. Господь повернув увагу до одного місця Писання й спонукав уважно придивитися й ретельно дослідити його алегоричний зміст з огляду на становище нашої землі.

«Петро і Іван ішли разом до храму о дев'ятій годині на молитву. І був чоловік кривий від утроби матері своєї, якого приносили і садовили щодня при дверях храму, що називалися Красними, просити милостині в тих, хто входив у храм. Він, побачивши Петра та Івана перед входом у храм, просив у них милостині. Петро з Іваном, мильно глянувши на нього, сказали: «Подивися на нас!». І він пильно дивився на них, сподіваючись щось отримати від них, але Петро сказав: «Срібла і золота я не маю, але що маю, те даю тобі: в ім'я Ісуса Христа Назорея встань і ходи!». І, взявши його за праву руку, підвів. І відразу ж зміцніли ступні його й коліна; і, скочившись, став і почав ходити і ввійшов з ними в храм, ходячи, підсакаючи і хвалячи Бога. І весь народ бачив, що він ходить і Бога хвалить... Зцілений кривий не відходив від Петра та Івана...» (Дій. 3:1-10).

Дійсно, як нагадує цей нещасний каліка сучасну Україну! Русь-Україна як незалежна держава перестала існувати у XIII сторіччі. Після татаро-монгольської навали знайшлося чимало «опікунів» та «благодійників», які по шматках «звільняли» її від самої себе. Відтоді хтось

завжди нас «носив». Литва, поляки, Росія... Садовили біля дверей храму, але в храм не заносили. Народ не міг дати собі раду ні в політиці, ні в господарстві, ні в культурі, він жив на милостину, власне, на подачки, що виділяли йому ті, котрі доставляли «інваліда» на його, так би мовити, робоче місце.

Каліка сидів біля Красних дверей. Красні тут — це не червоні, це — прекрасні, пишні, дуже гарні. Саме через такі двері йому належало згодом — вже своїми власними ногами, без будь-якої сторонньої допомоги — увійти до храму.

Зцілення прийшло через Петра та Івана. Останнього, як ми знаємо, називають апостолом любові, отже, й миру. Хто не сліпий, той бачить: дух Івана злинув на нашу країну у великій силі. Поява його була очевидною ще в 2004 р., коли народ вийшов, щоб захистити справедливість і свободу. Дух зійшов, — тепер все залежало від народу. І народ прийняв його. Слава Господеві! Зло віддалилося, Царство Небесне наблизилося, радість оволоділа людьми. Сьогодні цей дух діє ще більшою мірою: пацифізм нової влади, терпелівість війська, мирнолюбність демонстрантів... Комусь хотілося б бачити наш народ не таким поблажливим до ворогів, але Господь знає, що Він робить, саме так Він нас змінює згідно зі Своєю волею.

Апостола Петра католики вважають першим папою римським. Постає цього апостола тут символічно уособлює весь західний світ. Допомога, суто цивілізаційна, звичайно, має прийти саме звідти, хоча Європа для нас сьогодні далеко не ідеал у духовному плані, і не духовної підтримки звідти ми чекаємо. Сила, що має передатися нам, — це те найкраще,

що виробила людська цивілізація за всю свою історію: ефективний державний устрій, повага до законів, висока цінність людського життя тощо. Саме в цьому велика перевага Заходу. Щодо Петра, то він, як відомо, був шульгою. Це не хвороба й не патологія, але це відхилення від фізичних норм. Кривий же прийняв силу, а не фізичну аномалію.

І ось ще цікавий момент. «І, взявши його за праву руку, підвів». Здавалося б, яка різниця за яку руку він його взяв? Але у Слові немає нічого зайвого, усе має свій глибокий зміст. Сила від Бога пройшла через праву руку каліки. І тут легко можна побачити дивовижне алегоричне віддзеркалення наших подій: саме праві політичні сили підняли народ на боротьбу.

«Срібла і золота я не маю...» Хочете приймайте, хочете — ні, але я бачу тут такий собі прозорий натяк на те, що очікувати особливої матеріальної допомоги нам не слід. Європа допоможе в іншому: у перебудові всього нашого суспільного життя, підкаже, як підняти його на рівень передової цивілізації.

І ось ще найголовніше: кульгавий, зцілившись, не побіг мерщій додому, аби надолужити згаяне за роки немочі: заводити господарство, розпочинати торгівлю, — він рушив за апостолами. Перед ним відкрилися найкращі двері, і, обдарований, благословенний Богом, він нарешті увійшов до храму.

Слава Господеві! Ось де наш порятунок, ось де наш захист! Він — у храмі. Погляньмо ж пильно в очі носіїв Духа Божого, а вони нехай так само подивляться в очі нам! І через цей мовчазний молитовний зв'язок прийде від Бога в наші серця віра необхідна для uzдоровлення (Дії 3:16).

Сьогодні Україна сидить безсила біля входу у святиню. Мимо проходять багаті, вельможні. Зрідка кидають у шапку дрібні монети різних обіцянок. Посланців Божих де-не видно. Молитовні потоки потрошки міліють. Ніби надходить довгоочікуваний спокій.

Та будьмо пильні! Це оманлива тиша! Грозиві хмари не розвіялись! Бог дає нам ще деякий час для посту й молитви. Час злагоди та єднання. У піднебесних сферах точиться жорстока битва між духами добра та зла за нашу країну. Пам'ятаймо: доки Мойсей тримав руки зведеними до неба, Ізраїль перемагав Амалика, а лишень руки його, стомившись опускалися, Амалик починав успішний наступ (Вих. 17:11).

Тримаймо ж руки, християни! Нехай воскресне Христос на нашій землі! Воскресне в кожному серці і вже не полишає нас ніколи. Місце України — у храмі. Сенс нашого існування — служити Богові. Нести Його високу правду як на Схід, так і на Захід, проголосити всім народам, отримавши силу і владу від Господа: «Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне!». Приготувати шлях у цій світовій духовній пустелі для приходу Христа — ось наша висока місія на землі.

Диявольський меч, що завис над нашими головами, не опускається, озброєна рука з кожним днем набуває все більшої сили. До Великодня непрошені гості, очевидно, не прийдуть, зачекають, коли в нас завершиться посівна. Ваал хитрий і далекоглядний! У травневі дні, дні єднання демонів усіх країн, на сході та півдні спалахнуть, звичайно, великі шабаші, і захисники «угнетьонних громадян» будуть напоготові. Можливо, навуходоносор захоче принести жертву

Молоху на 9 травня, можливо, закута в броню його лють вилється на нас дещо згодом, але аж ніяк не пізніше дати, коли народ побажає продемонструвати своє тверде, незалежне волевиявлення.

Ніхто не заступиться. Врятувати нас може лише Господь. Маємо короткий, але достатній час для того, аби, оголивши свої серця, відкинувши будь-які надії на смертних людей, ми могли постати перед Богом у покаянні й молитві. Ось та фатальна лиха година, коли грізні обставини та Боже провидіння вимагають від України рішучих духовних дій.

Давно вже нам треба було звершити всенародне покаяння. Гріхів бо наших, скоєних лише за минуле сторіччя, стало б на ціле море. Більшовицька революція, мільйони вбитих і замордованих в ГУЛАГу, войовничі безбожництво, активна підтримка комуністичних ідей. Погроми. Голод один, голод другий... Не наші, звісно, були ідеї, але здійснювались кривокерні плани кремлівського вампіра і нашими ж охочими руками. Майже половина населення несамоовито рветься в оте саме «прекрасне минуле». «Вставай, страна огромная, вставай на смертний бой!» Криваве знамено грізного майорить на сході та півдні як заклик до нових «побед», до нових жертв.

Оголосити б нам у якийсь із днів перед Пасхою всенародний молитовний майдан, щоб народ у містах і селах в єдиному пориві вийшов на площі, схилив коліна перед Богом і приніс Йому глибоке покаяння...

«Трубуть у ріг... Зберіть народ, скличе громаду! Хай між притвором і жертвовником плачуть священники, слуги Господні, і нехай кажуть: «Пожаліє, Господи, народ Твій! Не видавай Твою спадщину на наругу, щоб не глумилися над нею погани. Чому мали б між народами говорити: «Де Бог їхній?»». Тоді Господь почне ревнувати за Свій край і пощадить народ Свій» (Йоїла 2:16-18).

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

Хто такий християнин?

Нічний дзвінок:

— Можна з вами поговорити? Я — християнин і алкоголік...

Я подумала, що чоловік жартує. Але він не жартував. Він пояснив, що не буває й дня, коли б він хоч трохи не випивав. Вже багато років, як у психіатричному диспансері він не лише стоїть на обліку, а й отримує матеріальну допомогу як інвалід другої групи, адже роками не може вийти із запою. Якщо день не п'є — «біла гарячка»... І щоб він не зважився на злочин заради спиртного, держава дає йому гроші на ці самі ліки.

Потім ми спілкувалися кілька разів з його матю, і вона все підтвердила. На спиртне пенсії йому майже завжди вистачає, а ось на лікування гроші шукає мама. Ну гаразд, сьогодні діагнозом «хронічний алкоголізм» нікого не здивуєш. В його розповіді мене вразило інше...

Євген (назвемо його так) доказував, що разом з тим він — християнин! Я попросила пояснити, що він має на

увазі, називаючи себе так. Слухала й дивувалася все більше й більше. Ось перелік причин і чеснот, які Євген вкладає у своє поняття, називаючи себе християнином:

— Я вірю в Ісуса. І постійно кожної неділі ходжу в різні храми і доми молитви, де за мене моляться. Не чиню ніякого зла, заповіді виконую, роблю людям добро, іноді читаю Біблію, люблю природу, хороші вірші, і — ненавиджу християн-лицемірів!

Скільки я не старалась пояснити, що алкоголік не може бути християнином, так само як християнин — грішником, він вперто заявляв, що він — християнин... Євген — вчитель історії (за дипломом). Пити почав в інституті, але якось вдалося його закінчити. У трудовій книжці навіть запис є про шість місяців трудового стажу. Потім 15 років запою. І все ж він — класичний приклад «християнина» в головах мільйонів наших співвітчизників.

— Ви можете сказати про себе, що ви — християнин?

— Так, звичайно!

— Будь ласка, дайте визначення слову «християнин».

З відповідей, які у всіх різні, можна скласти збірник анекдотів. Чого тільки нема в цих відповідях! Дивує, що багато освічених людей, котрі до спиртного і не доторкаються, гнилих слів не вживають, так само стверджують:

— Я — людина віруюча, Бога поважаю, заповіді виконую...

— Які заповіді?

— І вже сказати нічого...

Нема нічого нового під сонцем. Це вже було. Люди різних віків, культур, освічені й неписьменні — ми всі об'єднані одною віковою проблемою, яка називається гріхом. Ісус прийшов і запропонував нам звільнитися від цього рабства. Але ті люди дуже образилися й сказали: ми не раби, ми діти й спадкоємці.

Мене вражають щирість і відвага

Ісуса. Він знав, що такі слова можуть коштувати йому життя. Він також знав, заради чого Він прийшов.

— Ви — діти диявола. Тому що хочете вбити Мене за те, що Я кажу вам істину. Якби ви були дітьми Авраама, ви б любили Мене.

Як часто в спілкуванні з людьми мені хочеться зрізати всі кути, білі і чорне змішати — сірий колір також непогано виглядає — щоб не образити людину. Залишати її при своїй думці і тихенько помолитися: «Відкрий їй, істину Господи!». Адже якщо я прямо скажу, що Бог не курить, коли мій співрозмовник з сигаретою повідомляє, що Бог живе в його душі, — образиться людина. Сказати вагітній жінці, що вона пивом і тютюном вбиває своє дитя, — нахамить, неприємно погані слова на свою адресу чути. Назвати чорне чорним — для цього потрібна відвага.

Але Істина незмінна, вона не підлаштовується під нас, навпаки: ми повинні повірити їй, погодитися з нею і жити за її правилами. Зате Істина може допомогти нам. Кому це потрібно? Мені і тобі. Це ми караємося від незнання, це ми втрачаємо щастя, роки, здоров'я, стосунки з тими,

кого любимо, і навіть своїх дітей. Тому що відмахнувшись від Істини. Той, хто не повірить діагнозу лікаря, лікуватися не буде. Але довго хворобу ігнорувати не вдасться.

Гріх — це саркома душі. І тільки Бог може зробити пересадку серця і подарувати надію на життя. Але треба визнати діагноз: «Кара за гріх — смерть». А потім просто попросити нове серце, адже Господь обіцяє: «І дам Я їм серце пізнати Мене, що Я — Господь. І вони Мені будуть народом, а Я буду їм Богом» (Єр. 24:7).

Якщо вас запитують, хто такий християнин, пригадайте визначення: це послідовник Ісуса Христа, Його учень. І не спішіть називати себе цим великим Іменем Божого Сина. Спочатку пізнайте Його вчення, Його умови і обіцянки. Вирішіть для себе, чи хочете ви йти за Ним, взяти свій хрест, розділити Його любов, біль і радість. Подумайте, поговоріть з Ним в молитві, і якщо зважиться прийняти Його у своє життя і довіритися Йому назавжди — тоді просить Його стати вашим Господом і Спасителем. І лише тоді можете сміливо заявити:

— Так! Я — християнин!

Катерина СОТНИК.

Чиновник, що відмовився від багатства

Дослідники Біблії пов'язують ім'я апостола Матвія насамперед з написанням першого канонічного Євангелія. Про самого ж автора відомо настільки мало, що його біографічний портрет можна накидати лише півтонами і відтінками.

Зустріч Матвія з Христом відбулася в місті Капернаумі, коли Матвій сидів на своєму робочому місці — за столом збирача податків. Для юдеїв, що перебували тоді під владою поганського Риму, збирач податків, або митник, був втіленням найпідлішої зради. Презирство співгромадян митники, однак, із надлишком компенсували швидким збагаченням за рахунок нечесних поборів. На запрошення Христа Матвій відповів без вагань: «І покинувши все, той устав і пішов услід за Ним» (Лк. 5:28).

Важко сказати, що вплинуло на таке швидке рішення. Деякі богослови вважають, що апостол Яків Алфіїв, згаданий в Євангелії від Марка 2:14 як Левій Алфіїв, і Матвій були братами, а отже, він міг відіграти в цьому свою роль.

Життя Матвія змінилося миттєво. Вражений своїм новим становищем, він справляє велику гостину, на яку запрошує і нових друзів, і колишніх товаришів по професії. Для Христа це стало чудовою можливістю звернутися до особливої групи людей, щоб закликати грішних до покаяння.

Присутність Матвія серед дванадцяти апостолів посилює критичне ставлення до

Христа, але водночас дозволила навстіж відчинити двері спасіння для багатьох грішних і відкинутих душ, що давно вже вважали себе позбавленими тієї втіх, яку дає віра в Бога. З яким трепетом вони передавали з уст в уста притчу про фарисея і митника, в якій грішник, що покався, набуває спасіння! А з якою радістю Матвій вітав свого колегу з Єрихона Закхея, який не тільки отримав запевнення у спасінні, а й учетверо відшкодував збитки всім, кого колись образив при зборі податків.

Професія Матвія вимагала доброї освіти, знання математики і кількох мов. Окрім того, апостола були добре відомі Священні книги — Тора, Псалми, Пророки. Після вознесіння Ісуса Матвій близько 60-65 рр. по Р. Х. приступав до описання земного життя Господа. Текст був написаний арамейською (розмовною палестинською) мовою і містив багато єврейських зворотів, послань на стародавні сувої, розповідав про місцевості і звичаї Палестини.

Для Матвія важливо було показати своїм читачам, що Ісус виконав обіцянки, які Бог дав людям у Старому Заповіті, а людські цінності і щастя цього світу — ніщо порівняно з величиною Бога і Його Царства.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52) Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО

на служіння в церквах християн віри євангельської:
Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;

КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;

КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;

КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;

РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;

ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;

ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)

НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;

СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;

ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;

СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;

ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;

НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;

ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;

пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;

ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;

БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;

ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;

ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;

ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;

МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;

с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;

ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;

КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;

с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;

Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 4 (183)
квітень 2014 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com